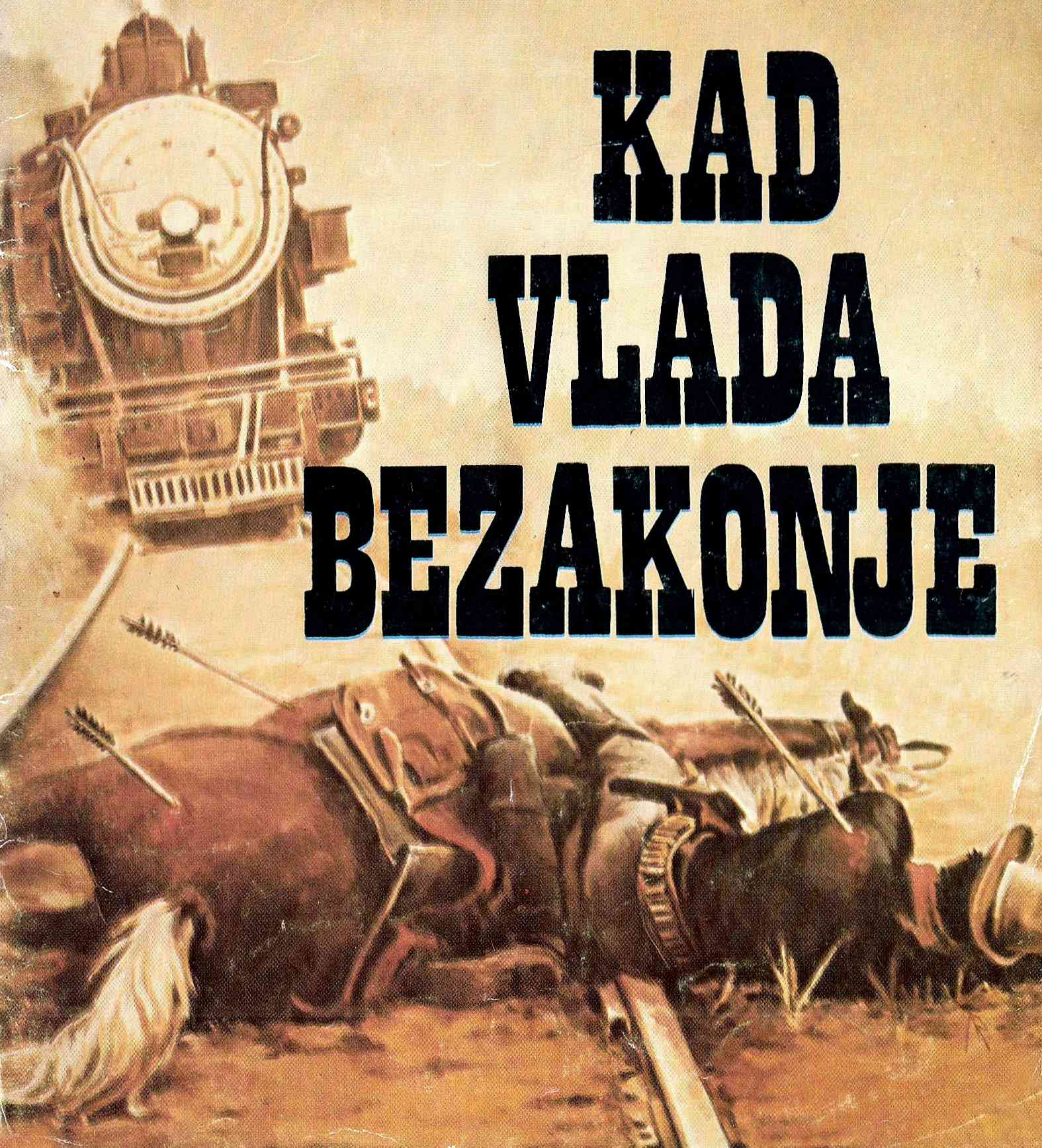

KAD VLADA BEZAKONJE

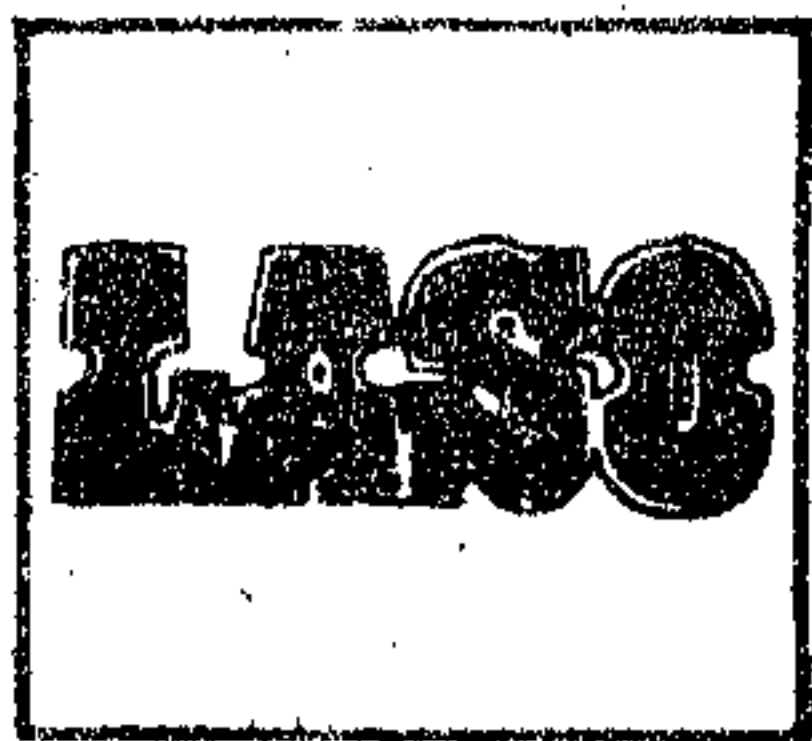

John Grey

KAD VLADA BEZAKONJE

LASO 576

JOHN GREY: KAD VLADA BEZAKONJE

Naslov originala: GESETZLOS

Recenzija: Mladen Stary

Copyright: John Grey

Prijevod: Tanja Piljak

Grafički urednik: Ivica Bartolić

Urednik: Marcel Čukli

Predsjedavajući Savjeta Redakcije »Romani i stripovi«:
prof. dr Adolf Dragičević

GLAVNI I ODGOVORNI UREDNIK: Borivoj Jurković

LASO – Izlazi svaki tjedan – Izdavač: RO Novinsko-izdavačka djelatnost SOUR-a »Vjesnik« n.s.o.o., 41000 Zagreb, Avenija bratstva i jedinstva 4 – Adresa uredništva: »Laso«, Redakcija »Romani i stripovi«, 41000 Zagreb, Avenija bratstva i jedinstva 4, telefon: (041) 515-555 i 519-555 – Tisak: RO Štamparska djelatnost »Vjesnik« n.s.o.o. – OOUR Novinska rotacija n.s.u.b.o., i OOUR TM n.sub.o., 41000 Zagreb, Avenija bratstva i jedinstva 4.

Cijena pretplate za godinu dana iznosi 1404 d, a za 6 mjeseci 702 d. U cijenu je uračunat popust. Pretplata se uplaćuje općom uplatnicom u korist računa 30101-833-1216 SOUR »Vjesnik«, Interna banka Zagreb, s oznakom »za Laso«.

Cijena za inozemstvo: DM 2,00, ASCH 10,00, SFRS 2,00, HFL 2,50 Cijena inozemne pretplate za šest mjeseci: DM 36,00, SKR 63,00, ASCH 250,00, FF 74,00, SFRS 36,00, HFL 37,00, US\$ 15,00

Uplata na devizni račun 30101-37-7210-256 – Privredna banka Zagreb (za »Laso«).

Ekonomska propaganda: »Vjesnik«, Agencija za marketing, Zagreb, Trg bratstva i jedinstva 6.

Zadnja kolor stranica 15.000 d, c/b stranica 10.000 d.

Oslobodeno plaćanja poreza na promet mišljenjem Republičkog sekretarijata za prosvjetu, kulturu i fizičku kulturu SRH broj 2935/7-1973. od 26. XI 1973.

LASO 576 izlazi 26. listopada 1984.

I

Nezgraplan čovjek uglaste glave i čeličnoplavih očiju ustao je od stola i prišao prozoru. Njegovo plećato, snažno tijelo, pokrenulo se oprezno i tiho. Položio je žuljevitú šaku na ispucan prozorski okvir i pogledao kroz jedva prozirno staklo.

— Taj vjetar vani... — promrmljao je ne okrećući se.

Žena s pletivom u ruci kimnula je šutke, a visok, plećat čovjek crne kose što mu je do-sezala do ramena, podigao je glavu. Njegovoj brončanoj koži svjetlo petrolejke davala je ton sjajnog bakra. Indijanac je šuteći promatrao čovjekova široka leđa, a mlada žena kraj kamina reče:

— Konji su još u koralu. Pogorša li se vrijeme, morat ćemo ih odvesti u stanju, tata.

Čovjek kraj prozora kimne, otvori prozor i vjetar sune u sobu. Pijesak zapljusne čovjekovo lice. Njegove snažne ruke odmah dohvate prozorska krila i zatvore ih.

— Morat ćeš ovdje ostati dok oluja ne prođe — reče Indijancu, a on slegne ramenima.

— Konje ćemo odvesti u staju, — reče i pođe prema vratima, a čovjek kimne.

— Podimo.

Kad su se teška vrata otvorila, vjetar zazviždi u sobu. Oba čovjeka izidoše i odupirajući se vjetru stigoše do koralu.

Konji su se skutrili u kut i rzali preplašeno.

Oba muškarca ih odvedoše u staju. Kad su se vrata za njima zatvorila, jak vjetar je zakovitlao oblačke pijeska sve do Crvene rijeke, pedeset metara udaljene od kuće. Snažan vjetar uzburkao je trome valove, što su se šumeći razbijali o obalu. Pjenušave grude plesale su na mutnoj vodi.

— Nadam se da još neće početi kišiti. Bit će tada opet plave — uzdahne muškarac, a Indijanac kimne šuteći.

— Kad stiže poštanska kočija? — zapitao je dok su kroz oluju žurili u kuću.

— Tek sutra uvečer.

Ušavši u kuću zatvorili su hitro vrata, ali je vjetar još pri-gušeno siktao u sobu kroz debele grede.

— Skuhaj nam kavu, Martha!

Domaćin pođe prema kaminu i baci nekoliko borovih cjepanica na žeravicu. Promatrao je kako plamen proždire drvo i smola pucketa u bezbroj iskri. Plamen se zrcalio u njegovim očima, a sijeda kosa sjajila se poput srebra. Čuvši svoju ženu u pokrajnoj prostori, reče:

— Moram donijeti još drva. Možda neko vrijeme nećemo moći iz kuće.

Ustao je i izašao. Nebo je bilo već posve tamno. U daljini se čula grmljavina. Kao da se svemir otvorio da bi proždro zemlju i život na njoj.

Kad je ruku punih cjepanica stupio opet u kuću, započela je oluja svom žestinom.

II

Ukočena lica četiri čovjeka pogledala su prema nebu sklanjajući se među drvećem dok se pješčani val kovitlao ravnicom. Njihovi konji su nemirno dahtali, a jedan nizak, krivonog momak umirivao je svoga konja tapšajući ga po vratu.

— Što sad, Shannone? — upitao je vitak, srednje visok muškarac uska, blijeda lica i prodornih očiju.

Upitani se okrene. Bio je visok, širokih ramena i gibak poput gazele. Na boku mu je visio težak kolt.

— Jašemo dalje. Moramo stići prije oluje.

— Nećemo uspjeti. Buck. Prokletstvo, vjetar puše prema nama!

— Pa onda ostani ovdje! Ja idem po dolare.

Visok muškarac je vikao, jer je vjetar kroz grmlje zavijao poput uhvaćene životinje. On pođe svom konju i prihvati uzde, skoči u sedlo i prigne se naprijed. Njegove oči promatrale su ostalu trojicu.

— Nismo računali s olujom. Ali to bolje. Po ovakvom vremenu nitko ne očekuje onoga tko nije poželjan. Dakle, pođimo!

Tri čovjeka kimnuše i uzjahuše. Lica su prekrili šalom, a šešire nabili čvrsto na čela. Potjeraše konje i odjahuše u oluju.

III

Dok su prozorski kapci kloparali, s krova se otkinula daščica i s treskom pala na pod. Muškarci se trgoše, a žena ustade ostavivši pletivo.

— Idem pogledati Johnnyja, Owene.

Čovjek kimne kratko. Indijanac srkne kavu i reče:

— Prokletstvo, kakav ujed zmije.

— Imao je sreću.

Domaćin ustane, korakne prema peći i natoči još jednu šalicu kave.

— Odmah si je podvezao nogu, razrezao but. Pošto prođe groznica, sve će brzo biti zaboravljeno.

Prišao je opet stolu.

— U ovoj prokleskoj zemlji svatko je neprijatelj.

— Ja također? — upita Indijanac jedva primjetno se nasmiješivši.

— To je prošlo.

Čovjek pogleda svoju kćer, koja je listala knjigu, i zagleda

se u njene pravilne crte lica. Njena kestenjasta kosa dobila je pri svjetlu petrolejke divan sjaj.

Kako je lijepa, pomislio je i pogled mu je odlutao u prazno. Kad odraste, mislio je, ovo više neće biti divlja zemlja i ona će moći bolje živjeti nego mi danas. Sjedne zamišljen i stavi šalicu na čist stol.

— Kakva oluja vani... — protrese sijedom glavom.

U tom trenutku netko pokuca na vrata.

Muškarci se pogledaju. Tko bi mogao doći po ovakvom vremenu? Na trenutak u sobi zavlada mir tako da se šum vjetra sasvim jasno čuo.

— Vani je netko! — oglasi se djevojka.

— Tko bi, do vraga, mogao biti?

Domaćin skoči prema vratima. Njegove snažne, maljave ruke podignu zasun i otvore ih.

Četvorica muškaraca su ga ispitivački promatrala, surovih lica, oči malih i podmuklih. Domaćin nagoni osjeti opasnost.

— Zapali smo u oluju. Možemo li ovdje pričekati dok ne prođe? Konje smo odveli u staju.

Domaćin je pogledao sugovornika, visokoga plaćatog muškarca, čije su oči blistale poput ledenoga kristala. Čovjek je imao širok, od bizonske kože načinjen pojas za revolver, koji je zakopčao preko teškog haljetka.

Domaćin kimne.

— Sigurno, sigurno, samo udite unutra!

Obuzela ga neobjašnjiva nesigurnost dok su neznanci prolazili kraj njega. Njihove teške čizme odzvanjale su šuplje i tupo na drvenom podu, jasno su zveckale njihove mamuze. Izgledaju poput kauboja, mislio je domaćin i zatvorio vrata. Vjerojatno je točno to što kažu.

— Želite li šalicu kave? — upitao je i pošao prema peći. Neznanač se ogledaše, a visok momak upita:

— Koga još ima u kući?

Pitanje je došlo tako iznenađeno da ga je domaćin shvatio tek kad je na nj već odgovorio, a tada je već bilo prekasno, jer su u šakama muškaraca odjednom bljesnule dugačke cijevi teških revolvera.

— Luke, dovedi staru iz spavaonice. A vi ovdje ne pokušavajte učiniti kakvu glupost. Kako se zoveš, stari?

— Sinclair, Owen Sinclair.

Osjetio je kako su mu se dlake na zatiljku nakostriješile. Njegove šake su se zatvarale i otvarale, a na čelu su se pojavile kapljice znoja.

— Molim vas nemojte... Mi, mi nemamo ništa, molim...

— Ništa vam se neće dogoditi ako budete razumni!

Buck Shannon je mahao revolverskom cijevi dok je njegov brat pred sobom gurao ženu.

— Straga leži dječak!

Luke Shannon zatvori vrata spavaonice.

— U nesvjesti je, ima groznicu. Ujela ga zmija.

Buck kimne:

— Lanse, uzmi im oružje!

Mlada djevojka se pobunila. Lice joj je probljedito, a u očima plamtio strah.

— Što... što želite od nas, što?
— zajecala je.

— Umiri se, Eve — reče Owen Sinclair.

Kao da su ga čvrsti okovi stezali oko prsa sve jače i jače. Bljedolik čovjek pride Indijancu i ispruži ruku.

— Dodi, crveni brate, daj svoj revolver.

Indijanac ga pogleda ukočenim, bezizražajnim licem i ne reče ništa.

Čovjek pride bliže i nasmijuje se podmuklo. Njegova mršava ruka košćatih prstiju zgrabi izlizan držak kolta koji je poput kljuna ptice izvirivao iz korica. Vrhovi njegovih prstiju dotakoše hladno drvo i u tom času pogodi ga snažan udarac.

Lice Indijanca je ostalo nepromijenjeno. Samo se njegova šaka pokrenula i munjevito se zabila u trbuh suhonjavog muškarca. On zastenje prevrćući očima i jecajući nagne se naprijed. Tada ga nov udarac šakom baci na pod. Krv iz njegova nosa kapala je na pod. Udareni se šuteći pokušao pridignuti. Zubi su mu se usjekli duboko u donju usnicu. Njegovo lice je bilo izobličeno mržnjom.

Indijanac je stajao pognut, a u njegovim tamnim očima bljeskala je opasna, divlja vatra.

— Odloži oružje, Indijanče!
— Buck Shannon je to rekao tiho, gotovo blago.

Indijanac se nije ni po pomaknuo.

— Clinte!

Oštro i zapovjednički poput udarca biča čuo se povik vode

bande. Krivonog čovjek, koji do tada nije ništa rekao, prišao je Indijancu. Indijanac skoči brzo i gipko. Njegove šake poletješe, no čovječuljak pronađe put među njima i pogodi Indijanca u bradu. Crvenokožac se sruši na pod.

Kad se, teško dišući, izobličena lica, opet uspravio na noge, u koricama više nije bilo pištolja.

IV

Vjetar je lunjao ulicama gradića po imenu Wardville, dizao oblačke prašine i bacao ih na pročelja zgrada.

Pod slabim svjetlom petrolejke, što je visila na drvenom stupu i lagano se njihala jasno se sjajila petokraka metalna zvijezda na prsima mršavoga sijedog muškarca, koji je osim teškoga kolta držao i vinčesterku u desnoj ruci.

Njegov je pogled bio upravljen prema sjeveru. Ali bilo je već toliko tamno da je vidio samo do crvene svjetiljke iznad obližnjeg saluna.

Okrenuo se tromo i pošao prema klupi pred poštom. Ondje su sjedila petorica muškaraca, grubih crta lica, s puškama preko koljena.

— Uskoro će stići — prozbori šerif energično skupivši tanka usta. — Prokletstvo, sve bih dao da je vijest bila točna i da šćepam Bucka Shannona!

— Kladim se u deset dolara — reče bradati čovjek i široko se nasmije. — Znaš, šerife, kladim se da te je netko nasamario. Zašto nisi uhapsio

tipa od kojeg si to saznao? Tko kaže da je brat Bucka Shannona?

— To je prilika, Jack — u šerifovu glasu osjetila se nesigurnost. — To je ipak prilika. Sve bih pokvario da sam uhapsio Lukea Shannona. Osim toga, tko je on? Momak od najviše osamnaest godina. Nevažan član bande. Ne, trebam vođu! Bez njega su oni bespomoćni.

Šerif se zagleda u noć i jače nablje široki šešir na čelo.

— Dugo sam razmišljao o Shannonovoj bandi. Možda je mladić zaista Luke Shannon. Luke je Buckov polubrat. Još jedna stvar: Buck Shannon je mladićeva pravog oca ustrijelio kad je ovaj pijan jedne noći ulazio u kuću. Naime, mislio je da je provalnik. Njihova farma je uskoro porušena radi željeznice. Otad ga Buck vuče sa sobom. Vjerujem da momak ne želi ništa više: dosta mu je svega. Da, mogu ga razumjeti.

— Bates te uopće nije razumio — reče jedan drugi. — Prokleta je bijesan što će tek nakon dva dana moći poslati novac u Austin.

Šerifov pogled ponovo odluta niz ulicu. Pod svjetlom svjetiljke ocrtavali su se oštri obrisi njegova profila.

— Nitkovi će se začuditi kad ih u kočiji umjesto trideset tisuća dolara dočeka iznenađenje.

Šerif Blake se povuče u sjenu zgrade udarajući pri koračanju tupo potpeticama čizama. Stajao je ondje trenutak, a tada se kroz oluju začuje jasni topot konjskih kopita.

Ljudi osluhnu pažljivo. Topot se sve više približavao i odjednom sa sjevernog ulaza grada izroni kočija.

Četiri upregnuta konja opirala su se vjetru. Kočija se zaustavi lagano se njišući. Kočijaš, gorostasan momak širokih ramena, ustane i skine maramu s lica. Pljune suho i opsuje tiho i razgovijetno. Odjednom iskrсне šerif i on umukne.

— Ja... ja ne razumijem.

— Bilo gdje u ovom smjeru, vjerojatno kod Sinclairove postaje, čeka Shannonova banda da bi opljačkala trideset tisuća dolara. Ali ti nećeš dobiti novac već olovo.

Kočijaš ga je šutke promatrao. Njegovo široko lice lagano se trgne, on pljune ljutito i kimne.

— U redu. Odavno želim vraga povući za rep.

— Dodite! — mahne šerif.

Kočija je bila prazna, što je i uobičajeno pri transportu novca. Muškarci se popnu i uguraju na mjesto. Vani je kočijaš pjevao hrapavim glasom. Trenutak zatim bič fijukne resko i oštro. Šum se razbije o visoke zidove kuća i nestane u oluji. Kotači kočije tiho zaškripe na osovini i kola se ljuljajući pokrenu. Čulo se dahtanje konja i prigušeno udaranje njihovih kopita.

Vozili su se sve brže ostavljajući svjetla grada daleko iza sebe. Pred njima se prostirala daleka prerija. U naletima je pijesak nošen vjetrom ulazio kroz otvoren prozor u kola.

Indijanac nije rekao nijedne riječi ali su njegove oči sjajile dok je šutke kliznuo na svoje mjesto. Malen, krivnonog čovjek ustukne kreveljeći se. Indijančev revolver poleti u posudu s vodom na komodi kraj vrata i voda popraska starog Sinclaira, koji je nepomično stajao.

— Morali bismo ubiti crvenog psa, Buck! — maleni čovjek se okrene. — Ovi gadovi su svi isti. Osvetit će nam se!

— On se neće usuditi. Zar ne, crveni brate? — Buck Shannon se slabo nasmiješio. — A sad, stari, sjedni! Sve dok si pametan, bit će sve u redu.

— Ja... mi... — mucao je Owen Sinclair.

Buck Shannon ga je bezizražajno promatrao vadeći revolver. Tvrd metal bolno ga udari u bedro i on jecajući zatetura. Njegova kći prestrašeno vrisne pokrivajući desnom rukom usta i dršćući cijelim tijelom.

— Samo bez straha — reče Lanse Gordon, koji se u međuvremenu oporavio od udaraca. Zakrvavljenom maramicom brisao je krv s lica i pokušavao se nasmijati. — Nismo mi ljudožderi!

— Ne, vi ste banditi — izleti iz djevojčinih usta i ona se jecajući spusti na stolicu. — Prljavi, bijedni banditi!

— Suze su briznule niz njeno lice, a ruke se bespomoćno grčile — Što želite od nas? Došli ste ovamo i ... ah... glas joj utrne.

— Ništa ne želimo od vas — Buck Shannon se naslonio leđima na vrata i prekrižio ruke. Kolt je zataknuo u korice. — Čekat ćemo poštansku kočiju do sutra navečer.

— Sutra navečer... — Owen Sinclair ih je zaprepašteno gledao. — Znači li to da ćete ovdje ostati do sutra navečer?

— Brzo shvaćaš stari! — Buck Shannon se okrene. — O, kava! — reče uzimajući limen lončić.

— Zapravo... — natoči kavu i pogleda po prostoriji — dobro ćemo se slagati, naravno, ukoliko nećete stvarati probleme. Na primjer, besmislene pokušaje bijega i tako dalje, i... pustit ćemo vas na miru.

— Napast ćete kočiju? — velike ruke Owena Sinclaira zadrhtaše. Pogledao je svoju ženu, koja u toj zbrci nije prozborila ni riječi. Njena su ramena umorno visjela. — Ali ne možete ovdje ostati tako dugo. Što da mi učinimo, što...?

— Ništa! — reče Shannon. — Pokažite malo dobre volje. Dajte nešto za jelo i to će bitno popraviti naš odnos.

— Ja... ja ću odmah nešto spremi — promrmlja žena. — Samo da pogledam Johnnyja.

— Stoj! — Shannon je oštro pogleda. — Luke, otprati je! Vitak momak ustane.

— Što piljiš u mene, crvenokošče? — upita krivonogi Clint Woodward. Hladnu cijev revolveira u desnoj ruci naslonio je na svoje neobrijano lice. — Nekad sam bio lovac na skalpove i takve kao ti obično bih skalpirao. Kladim se da bi bio zadovoljan da ti odrežem koji čuperak kose.

Indijanac se nije ni poma-
knuo.

— On je Nack-al-day, pogla-
vica apaša Lipana — glas sta-
rog Sinclaira je zadrhtao. —
Molim...pustite ga na miru
on...

— Tako dakle, poglavica —
Clint Woodward se ljutito smi-
jao. — Jedan od onih koji pljač-
kaju i ubijaju.

— Kako se usuđujete to
reći!? — zajeca Eve Sinclair. U
njenim očima je plamtio gnjev.
Prvobitni je strah bio iščezao
Lice joj se zažarilo, a pramen
kose pao na čelo i dao joj po-
malo divlji izgled. — Vi ste ubo-
jice! Nack-al-day nema na duši
to što vi imate!

— Smiri se, Eve, molim te!

— Ha, vidi ti divlje mačke.
Još nema ni pravih kandži, a
već grebe!

Banditi su se smijali.

— Pogledaj samo kako bulji
u mene! — prigušeno je hiho-
tao Clint Woodward. — Bulji
poput razjarenog bika. Varaš
se ako misliš da ću se srušiti
mrtav!

Indijanac odjednom šutke
ustane.

— Ne miči se!

Clint Woodward je mahao
revolverskom cijevi upirući je
u trbuh poglavice. Praveći se
da ne opaza oružje, Indijanac
korakne iza njega, okrene se
munjevitom brzinom, objema
rukama čvrsto zgrabi obod še-
šira, pritisne ga sve do očiju i
svom snagom ga udari šakom
u lubanju.

Clint Woodward zastenje i
sruši se na pod. Indijanac po-
leti prema njemu i ispruži
ruku da dohvati njegov revol-
ver.

— Stoj!

Lanse Gordan se opasno smi-
jao. Kokot njegova kolta je bio
napet.

— Vidiš, crvenokošče, pokva-
rio si nam dobro raspoloženje.

— Sjedni, Indijanče, i ne miči
se! Lanse, makni to! — Buck
Shannon je oštro odmjerio In-
dijanca. — Svidaju mi se hra-
bri muškarci, ali svaki dalji
pokušaj bio bi preodvažan,
jasno?

Luke se vratio sa ženom.

— Spremite nam nešto za
jelo. Jaja sa šunkom ili tako
nešto. — Buck Shannon se nas-
mijulji. — Nismo izbirljivi.

Žena pođe k peći, a Lanse
Gordon ispitivački pogleda
Eve Sinclair.

— Prokleta je zgodna mlada
dama! — podrugljivo se nakre-
velji.

Otvorio je usta da još nešto
reče, ali ustukne ugledavši
njeno zažareno lice i oči iz ko-
jih je siktala mržnja. Dok se
Luke Shannon zlurado i pod-
muklo smijao, Lanse Gordon je
bijesnio. Njegove ruke grčile
su se čvrsto stiskajući naslon
stolice.

— Podrezao sam nokte mno-
gim mačkama. Čini se da ću i
vama to morati učiniti.

— Pokušajte! — reče ona.

On ustane prijeteci.

— Dalje ruke od moje kćeri!

— Owen Sinclair skoči sa
svog mjesta. Njegovo izbornano
lice se uzrujano trgne. — Dig-
nete li ruku na nju, ubit ću vas!

Lanse Gordon je nesigurno
gledao snažnog starca. Kad je
vidio da se Buck Shannon neće
pobrinuti za njega, šuteći se
spustio na stolac.

— Dolazi li obično netko prije kočije? — upita odjednom Shannon.

— Ne!

Owen Sinclair je naslonio glavu na ruke i šutio.

— Smiješno, upravo sam čuo topot kopita. — Buck Shannon je ustao. — Niste ništa čuli?

— Ništa, Buck — muškarci su ga začuđeno promatrali.

— Prokletstvo, da li smo...?

— Buck Shannon skoči prema vratima i prisloni uho na ispućano drvo. Problijedjela lica pogleda ljude u sobi. — Netko dolazi.

— Stari, tko je to? — Lanse Gordon mu pride.

Sinclair slijegne ramenima.

— Ja... ja...

Oštro i potmulo odjeknulo je kucanje na ulaznim vratima.

Prisutni se šutke pogledaše. Buck Shannon podigne zasun i polako otvori vrata.

VI

Tri muškarca brzo koraknu unutra. Plavičasto su zasvijetlile duge cijevi revolvera. Lica su im bila odlučna, a pucanj je iznenada poremetio tišinu sobe. Metak se zabio u široku gredu na stropu.

Pucanj iz revolvera Bucka Shannona tutnjeći odjekne, a oblak smrdljivog dima raširi se po sobi. Metak pogodi jednog od muškarca i on padne na pod.

— Ne mičite se!

Glas Bucka Shannona bio je hladan i staložen. Preostala dvojica bace oružje i podignu ruke. Njihova lica su bila pre-

strašena i zbunjena. Ranjeni se valjao po podu i stenjući pokušavao ustati. Bolno je stiskao usne i lijevom se rukom držao za desno rame. Kroz njegove prste curila je krv natapajući mu haljetak.

— Svinje... proklete svinje — prosikta čovjek, padajući svladan iznenadnom slabošću.

Lice mu je bilo obliveno znojem.

— Ubojice! — poviče Eve Sinclair. — Ubojice! Hladnokrvno ubijete ljude! Što ste vi do...

— Polako! — Buck Shannon otpuhne dim što se dizao kroz otvor revolvera. — Pitajte gospodu što žele. — Hladne oči je usmjerio prema momku čije je lice bilo posuto bubuljicama.

— Hajde, govori već jednom!

— Mi... ovuda će proći poštanska kočija s hrpom dolara, mi...

— Jeste li čuli? — Shannon se približi ozlijeđenom. — Kako se zoveš?

— Maynhard Jackson... — ljutito odgovori čovjek.

— A ti? — Shannon pogleda bubuljičavog muškarca.

— Joss Canton.

— Slim Grover — reče treći.

— Prekrasno. Ja sam Buck Shannon. Vidim da me poznajete. Usput rečeno, ne volim kad mi se netko miješa u posao.

Njegovo lice se odjednom smrknje. Jednim zamahom ruke osovi ozlijeđenog na noge. Oči su mu bile ledeno hladne poput zamrznutoga planinskog jezera. Maynhard Jackson je teturao. Znoj mu se slijevao niz lice. Grubo lice čovjeka nasuprot njemu gubilo se

pred njim i da nije bilo čvrste Shannove ruke, zacijelo bi se stropoštao.

— Rekao sam da ne volim kad mi netko prepriječi put! — ponovi Shannon gotovo blago. — To ćete morati platiti!

Udarilo je ranjenog iznenada, pa je onaj zateturao nekoliko koraka unatrag. Ruke su mu poletjele u zrak uzalud tražeci neki oslonac. Tijelo mu je posrtalo kao u pijanca, a usta ispuštala nerazgovjetne krikove. Odjednom osjeti vrtoglavicu. Topla, ljepljiva krv tekla mu je niz rame. Više ništa nije osjećao. Kad je pao bio je već u nesvijesti.

— A sad vi! — Buck Shannon odmjeri preostalu dvojicu.

— Ali... gospodine Shannon... — Caston se pokušao nasmiješiti. — Mi...sada... možda bismo se mogli udružiti?

— Udružiti, kažeš? Ha! — Buck Shannon se podrugljivo nasmiješi. — Ja da se udružim s prljavim razbojnicima? — tupo je udarao glomaznim čizmama. — Hoćeš li ti nama dati jesti, stara? — otrese se na ženu. — Što stojiš ovdje i piljiš? Mi smo gladni!

— O, vi obični banditu! Puštite moju majku na miru! Eve Sinclair je stajala užarena lica ispred kamina. Suze su joj tekle iz očiju, usta je lagano otvorila brzo hvatajući dah. Luke Shannon ju je netremice promatrao. Tako je lijepa, mislio je mladić, Kad bi znala da je ovako ljutita još ljepša!

— Luke, pokupi njihovo oružje i baci ga u zdjelu!

Oštar glas njegova brata trgne Lukea iz misli. Ne odvrativši ništa, on šuteći pobere oružje s poda.

— Ja...trebam zavoj... — hroptao je ranjeni Jackson.

Eve Sinclair skupi usne, hrabro korakne prema njemu, klekne i otkopča mu haljetak. On promuklo zasteže dok mu je skidala odjeću i čvrstim pokretom ruke -rastrgla košulju. Njeno se lice razvuče u prestraćenu grimasu. Ustane i prezirno pogleda Bucka Shannona.

— Gade, kako možeš biti tako okrutan?

Iz ormara donese zavoj, očisti krv i poveže ranu te reče hladno:

— Metak je unutra, trebat će ga uskoro izvaditi.

— Hvala...gospodice — Maynard Jackson kimne.

Eve Sinclair prećuje njegove riječi i vrati se na svoje mjesto.

— Tako, a sad sjednite i budite razumni kao i ovi ljudi kojima pripada postaja! — kratko naredi Buck Shannon.

— Pa to je veličanstveno! — Clint Woodward se oporavio od udarca Nack-al-daya i sad se držao na pristojnoj udaljenosti od indijanaca.

— To je veličanstveno! — reče opet. — Odjednom se pojavi mala banda ušljivih skitnica želeći nam uzeti plijen ispred nosa. Što si vi uopće zamišljate?

— Mi, mi uopće nismo znali... — Grover nesigurno slegne ramenima. — Otkuda bismo znali da...?

— Sad ste saznali!

Buck Shannon se nagne natrag dok je Martha Sinclair stavljala pun tanjur pečenih jaja. Ona večerom posluži i ostale bandite. U međuvremenu se Maynnard Jackson podigao i teturajući polako prišao širokom stolu. Teško stenjući, spustio se na stolicu. Lijeva ruka mlitavo mu je visila.

— Držat ćeš nas ovdje sve dok ne dobiješ novac, Shannon?

Buck Shannon je večerao s tekom. Pogledao ga je kratko i kimnuo.

— Kako bi bilo da i nas uključiš? Mislim, namjere su nam iste i...

— Jezik za zube!

Buck Shannon ga nije ni pogledao. Ranjenik je položio desnu ruku na stol i prstima nervozno lupao po ploči.

— Ali...

— Rekao sam: jezik za zube!

— prosiktao je ljutito Buck Shannon. — Bit će tako kako sam rekao. Ja ne govorim dva puta!

— Poslušaj me sad! — plane Jackson. — Ukoliko mi ne sudjelujemo, i tvoji su izgledi minimalni!

— Prestani blezgariti, Jacksone!

Shannon stavi zadnji zalogaj u usta i podlakticom obriše masnu bradu.

— Kad budete uzimali novac, mogli bismo vam praviti teškoća, ili...? — Maynnard Jackson se podmuklo smijuljio. — Onda, jesi li se predomislio?

Lice Bucka Shannona bilo je bezizražajno. Cigaretu je nervozno ugurao među uska, beskrvna usta mumljajući neraz-

govijetno i otpuhujući kolutove dima visoko prema stropu.

— Jedno moraš znati, Jacksone. Ne podnosim ucnjenjivanje. Lanse Clint!

Maynnard Jackson se očajnički ogleda oko sebe. Vidio je kako se dvojica dižu i prijeteci približavaju. Odjednom ga obuzme neopisiv strah. Podigne desnu neozlijeđenu ruku braneći se. Želio je vikati, bilo što učiniti.

— Ne, vi ne možete, ne ne...!

Tada ga je Lanse Grodon udario. Prodoran krik prolomio se sobom.

VII

— Koliko članova ima Shannonova banda? — upita čovjek polako uvlačeći dim cigarete.

U tami kočije šerif Blake je vidio samo žar cigarete i obris lica.

— Uvijek su se pojavljivala samo četvorica.

Blake je preko usta ovio šal jer je oluja, bjesneći nesmanjenom žestinom, i dalje bacala pijesak u kočiju. Šerifov glas je ispod marame prigušeno zvučao.

— A što ako ih je više?

— Ne mijenja na stvari. Nas je šestorica, s kočijašem sedmorica, znači, može ih biti i više. ako je Shannon zaista tamo, stvar je riješena.

— Sve izgleda jednostavno — čovjek ugasi cigaretu. — Ali to su profesionalni ubojice. Oni žive da bi ubijali. Stvar ipak nije tako jednostavna.

— Kako ćemo to uopće izvesti? O tome još nismo razgovarali.

Nizak, krupan čovjek zijevajući se počeo po podbratku. Između nogu je stiskao zaključenu pušku.

— Dovest ćemo se sasvim normalno do postaje. A kad momci izidu da uzmu novac, otvorit ćemo vatru.

Šerif prekriži ruke na prsima.

— Ako ne izidu iz kuće svi i, na primjer, dvojica ostanu držati taoce? Što ćemo tada učiniti?

Šerif se ugrize za usnu.

— Možda bi bilo dobro da se prije stanice zaustavimo i da dvojica sidu i nastave pješice.

— Ja nisam za to! — protestirao je nizak čovjek. — Nisam pošao onamo da bih pješao po takvom vremenu.

— Vidjet ćemo! — šerif Blake glasno zjevne. — Zašto se već sad uzbuđujete? Pred nama su još dvadeset četiri sata vožnje. Tek sutra navečer stižemo pred Sinclairovu postaju, a dotad imamo dovoljno vremena za razmišljanje.

— Ali to je premalo vremena! — srdito su gundali muškarci.

Plavokosi čovjek reče:

— Kladim se da će nam biti prokleta vruće. Ako zbog bilo kakve gluposti, koja se mogla izbjeći, izgubimo samog jednog čovjeka, niste zaslužili drugo nego da vas dobro isprašim, šerife!

— Vidim da se bojite?

Blake je kroz tamu promatrao sugovornika.

Svi su šutjeli. Samo škripa kotača, topot kopita i pucanj biča dopirali su do njih.

Maynhard Jackson se pokušavao podići, tražeći oslonac o koji bi se mogao poduprijeti. Crveni i crni krugovi lebdjeli su mu pred očima a bol mu je potresala cijelo tijelo. Rana ga je pekla i imao je dojam da će mu se glava raspuknuti. Ispod vrhova prstiju osjetio je oštar drveni pod. U ušima mu je šumilo pa nije ni čuo preziran smijeh Clinta Woodwarda. Gotovo bez svijesti klonuo je na pod.

— Ne čini li vam se ovo veličanstvenim? — frkne Eve Sinclair, izazovno se naslonivši rukama na kukove. — Pretući ranjenog čovjeka! Sad ste pravi junaci!

— Eve, draga, smiri se! — stari Sinclair protrese svojom snažnom glavom. — Ovi ljudi su ovdje iz istog razloga i nas se ne tiče ako se međusobno potuku!

— Ali, oče, zar ljudi mogu činiti tako što...? — zajeca ona pokrivši rukama lice.

— Možda, Buck, možda Jackson ima pravo. — spomene Luke Shannon. — Mislim, mogli bi nas napasti s leđa ako...

— Besmislica! — Buck Shannon lupi šakom po stolu. — Zar da te ovakve hulje obeshra-bre, momče! — prezirno se smijao. — Pa oni se neće usuditi ni da nas krivo pogledaju. Jasno im je da za dvije sekunde više nisu među živima. Osim toga nisam ovamo došao da bih sa gnjidama dijelio plijen. Ne, Luke, ti to ne razumiješ!

Buck Shannon ispitivački pogleda starog Sinclaira.

– Koliko prostoriya imate ovdje?

– Spavaću sobu – starac lako zadršće. – Mislim, spavaću sobu u kojoj leži Johhny. Pokraj nje je velika spavaonica, gdje putnici mogu prenoćiti. Gore spavamo mi, a nadogradili smo i spremište za hranu.

– Hm, a sad mi ispričaj što se zbiva kad dođe kočija!

– Ništa posebno. Kad se kočija zaustavi u dvorištu, putnici izidu da protegnu noge. Ja ispregnem konje i upregnem nove. Nakon desetak minuta kreće se dalje.

Owen Sinclair se nakašlje.

– Gospodine Shannon, razmislite još jednom. Vidite, mi...

– Da razmislim? O trideset tisuća dolara? – grohotom se smijao Buck Shannon. – Ne, stari, da sam samo jednom predugo razmišljao, bio bih već odavno sahranjen i danas ne bih sjedio ovdje.

– Vjerojatno bi to bilo najbolje rješenje – reče djevojka.

– Hvala, gospodice! Neobično ste ljubazni! – Buck Shannon se nasmijulji. – Ali i ja imam smisla za humor i moram reći da tako dobre želje već odavno nisam čuo.

Ona udari nogom i zgrči ruke. Nakratko zajeca i ušuti. U međuvremenu su gotovo svi muškarci pripalili cigarete. Dim mirisavog duhana začas ispuni prostoriju. Lanse Gordon je stajao kraj prozora ukočeno gledajući van i mrmljajući:

– Kakvo vrijeme, da smo sad vani...

– Gospodine Shannon, zašto nas ne pustite da odemo? – glas Jossa Cantona neznatno je podrhtavao. – Molim vas, gospodine Shannon, mi nismo znali da ste ovdje. Inače ne bismo ni došli. Čemu vam služimo ovdje? Molim, pustite nas, Maynu je potreban liječnik!

Poput biča ošinuo ga je hladan Shannonov pogled, poput prijetnje zvučile su njegove riječi:

– Očito me smatrate ludim! Da vas pustim da odjašete na sjever u susret kočiji? Nekoliko kilometara odavde biste je dočekali, pokupili pare i nestali. A mi bismo ostali praznih ruku.

– Ali, gospodine Shannon...

– Dosta razgovora! Vi ostajete, a sve ostalo ovisi o tome kako ćete se ponašati.

Shannon upitno pogleda Gordona:

– Imaš li karte, Lanse?

– Uvijek, šefe!

Vještim pokretom ruke vitak muškarac izvadi karte iz džepa i polagano pride stolu. Šarene karte lepezasto razastre po stolu te ih ponovo složi još bržim pokretom. Zatim ih izmiješa i podijeli.

– I našim prijateljima – Buck Shannon se nasmijulji. – Budući da su ovdje, neka kartaju s nama.

Oba muškarca nesigurno kimnu i uzmu svoje karte. Buck Shannon gurne vrhom jezika cigaretu u lijevi kut usana. Pogledom preleti lica svojih suigrača i promrmlja:

– Poker je tako lijepa igra. Svatko može dobiti, ne samo jači. No, što ulažemo?

– Ulažemo, kako, mislio sam... – Canton odloži karte.

– Što ulažemo? – ponovi Shannon oštrije.

– Imam još nekoliko dolara. Joss Canton kimne Slimu Groveru i svaki stavi deset dolara na stol.

– Uostalom, moji ljudi su najbolji igrači pokera, točno kao i ja – smješкао se Shannon zadovoljno.

Joss Canton ljutito sisne usne i prosikta bijesno:

– Sigurno, gospodine Shannon, to se razumije.

U kutu prostorije prevrćući se na leđima stenjao je Jackson. Poluotvorenih očiju rukavom je brisao krv s lica. Tijelo je nagnuo prema zidu i leđima se naslonio na nj. Ostao je tako sjediti teško dišući. Eve Sinclair ga sumnjičavo pogleda i ustane.

– Dodite, pomoći ću vam. Morate leći.

– Hvala, gospodice – Maynard Jackson bolno jaukne.

Ipak se njenom pomoći uspravio na noge i sjeo na stolac. Ona mu obriše znojno čelo.

– Vi... vi ste vrlo ljubazni, gospodice, ali ne znam što će na to reći vaš otac...

– Vi ste ranjeni – hrapav glas Owena Sinclaira zvučio je odlučno. – Nijedan ranjenik, svejedno tko bio, nikad neće moći reći da mu u domu Sinclairovih nije pružena pomoć. Možete leći u jedan od kreveta, svi su prazni.

– On ostaje ovdje!

Buck Shannon se okrene i oštro pogleda starog čovjeka:

– Ja određujem! Nitko neće izići iz sobe bez mog dopušte-

nja. Rekao sam: Jackson ostaje ovdje!

– U redu, gospodine Shannon, zahvaljujem...

Jacksona savlada nov napadaj slabosti i on se zamalo sruši sa stolca. Eve Sinclair ga čvrsto pridrži. Luke Shannon hitro ustane vidjevši da je djevojci ranjenik pretežak. Snažnim rukama zgrabi čovjekova široka ramena gurnuvši ih na naslon stolca. Glava mu je visila, a brada se naslonila na prsa.

Eve Sinclair se nije ni obazrela na mladog čovjeka. Lukea Shannona obuzme neobičan osjećaj u njezinoj blizini, ali ne prozbori ni riječi. Izraz lica i dalje mu je bio zatvoren i mrzovoljan. On naposljetku odveže maramu napravivši od nje zavoj za Jacksonovu ruku, ali tada začuje povik Bucka Shannona:

– Što radiš tamo, Luke? Dođi odmah ovamo i više mu ne prilazi!

– On je ranjen, Buck!

Lukeov glas je zvučio tvrdo-glavo, a u očima mu je sjala divlja vatra. Njegova čeljust odlučno se stisnula.

– Pa što!

Buck Shannon odloži karte pogledavši Lukea odlučno u oči:

– Zapamti: ovdje vlada zakon jačega, sine! Momak nas je htio prijeći za trideset tisuća dolara. To je bilo njegovo pravo. Izgubio je i neka snosi posljedice. Kad bismo mi ovdje ležali, vjeruješ li da bi prstom maknuo za nas? Luke, nemaš što tražiti kod njega!

– Rekao sam da je ranjen, Buck:

Luke odjednom osjeti kako u njemu raste gnjev. Bio je već sit neprekidnog izvršavanja naredenja. Prekriži ruke i reče:

— Pomažem ranjeniku. Ne zanima me što ti o tome misliš. To te se zbilja ne tiče!

Buck Shannon ga je začuđeno slušao. Lice mu je postupno postajalo sve tvrde.

— Rekao sam ti: nestani odande! Učinit ćeš što ti kažem! Razumiješ li?

— Ne, Buck, neću — Lukeov glas je drhtao od uzbuđenja. — Zapovijedati možeš svojim ljudima, meni ne. Pomogao sam mu i to ću dalje činiti. Sudjelujem u tvojim pljačkama i šutim. Ali pomažem kome želim pomoći.

— Mali! — glas Bucka Shannona opasno zazvoni. — Mali, zaboravi sve što si rekao. Sad je dosta. Dodi ovamo!

— Predaleko si otišao, Buck! Domaćini su sa sve većim uzbuđenjem pratili prepirku, a Jacksonovi su se banditi šutke promatrali.

— Učinite što vam kaže! — glas Eve Sinclair je zvučio zabrinuto.

Luke se okrene. Postalo mu je odjednom toplo jer je u njenim očima vidio strah koji je za njega osjećala. Znao je, doduše, da ga ne želi, ali je ona ipak bila žena pripravna pomoći slabijemu.

Za trenutak je u sobi utihnuo svaki šum i divljanje vjetra sasvim se jasno čulo. Tada Buck Shannon ustane i karte se razlete po stolu.

Luke je osjetio kako su mu se dlanovi navlažili. Brat je iz-

gledao širi i snažniji nego što je doista bio. U njegovim očima vidio je hladnoću, okrutnost i bezobzirnost. Lica je nestalo pred njegovim očima. Osjetio je samo strah, neizreciv strah... ali odlučio je igru nastaviti do kraja.

Pljuska je za Lukea Shannona došla posve iznenada. Čuo je samo preplašen djevočin krik. Divlja srdžba prostrujala mu je tijelom. Hitro je skočio korak natrag, spustio ruku na korice i već se težak revolver našao u njegovoj šaci. Obraz mu je gorio od udaraca, a oči zrcalile od bola i srdžbe. Dugačka cijev revolvera bila je uperena u prsa starijeg brata.

— Ne miči se! — glas mu je odzvanjao oštro i uznemireno. — Ne približavaj se!

Buck Shannon je škrgutao zubima. U njemu je kipio bijes, ali bio je svjestan da bi Luke mogao pucati. Prolazili su trenuci šutnje. Kucanje sata odjekivalo je u ušima muškaraca poput sve glasnije grmljavine.

Tada Buck Shannon teško uzdahne i šutke se okrene. Vрати se na svoje mjesto i uzme karte. Luke Shannon spremi oružje u korice dršćući cijelim tijelom. Krajnjim naporom je svladavao suze. Ukočeno je krenuo prema kaminu i ondje se pognute glave zagledao u pod.

IX

Kočija se iznenada zaustavi i skripa kotača utihne. Kola su se lagano zanjihala kad je kočijaš skočio sa sjedala. Blake proviri van. Vjetar mu je mrsio

kosu, a prašina ulazila u uši. Glasno opsuje. Vozač je pod slabim svjetlom noći širok i velik poput starog ormara stajao kraj zaprege i činilo se da ga nije čuo. Tada odjednom pride kolima i šuteći se popne.

— Jeste li poludjeli?

Šerif ga je začuđeno gledao.

— Zacijelo jesam kad bih nastavio dalje!

Kočijaš izvadi iz džepa duhan za žvakanje.

— Rado idem u pakao, ali ne po ovakvom vremenu.

On se prigušeno nasmiješi i stavi veći zalogaj u usta. Žvakao je glasno mljackajući.

— Što to znači, čovječe? — Blake ga uhvati za revere.

— Pustite me, šerife! Po ovom vremenu ne mogu dalje. Neka se oluja stiša. Morao sam se vezati lasom da me vjetar ne baci, a prašina mi je poput britvice strugala lice.

— Da, i? Zbog toga stojimo?

— Dakako. Za dva do tri sata najgore će biti za nama. Tada nastavljamo!

— Za dva, tri sata?! — frkne šerif ljutito. — No, dobro, vozit ćete za dva do tri sata. Ali stajati nećemo.

On otvori vrata kočije i izide, bijesno ih zalupivši za sobom. Boreći se s pobješnjelim vjetrom, uspne se na sjedalo kočijaša, čvrsto se opase lasom i uzme uzde u ruke. Trenutak zatim fijukne bič i konji krenu kasom. Blake stisne zube, gledajući poluotvorenih očiju. Pješčana prašina kovitlala mu se ispred lica tako snažno da je krajnjim naporom držao uzde i upravljao konjima. Ruke su ga boljele, ali nije pustio ni glasa.

Jaki udarci vjetra odbijali su se od kočije, a konji su iscrpljeno dahtali. Blake pucne bičem i još brže ih potjera. Znoj mu je curio s čela iako mu je bilo hladno. Imao je osjećaj da će mu ruke otpasti, a svaki pokret ga je bolio poput uboda igle. Činilo mu se da je prošla vječnost otkako je uzeo uzde i potjerao konje. Uši su mu ispunili jauk i mahnitanje vjetra.

Psovao je kočijaša koji nije htio voziti po nevremenu, proklinjao je oluju koja je onemogućavala ionako tešku vožnju, proklinjao je konjsku zapregu, kočiju i bandite koji su ga primorali da ovako provede noć. Psovao je i sebe gutajući prašinu. Grlo mu je već bilo posve suho. Ali oluja nije popuštala. Put se jedva razabirao i on se morao prepustiti nagonu konja.

Na nebu nije bilo nijedne zvijezde. Mjesec se sakrio iza tamnih oblaka. U kočiji su spavali muškarci pripravnici na sve.

X

Buck Shannon je hihotao. Položivši karte na stol, ispružio je ruku grabeći novčanice koje su ležale nasred stola. Grover i Canton su problijedjeli od srdžbe. Ruke su im se zgrčile, a usnice čvrsto stisnule. Nisu se usudili prozboriti ni riječi. Buck Shannon je imao boju, a Slim Gover ful. Ipak je pobijedio Buck Shannon.

Slim Grover je škrgutao zubima. Ishod igre je bio posve jasan i on je ustanovio da još nikad nije imao takvu sreću.

Nemirno se promeškolvivši na stolcu, on promuklo reče:

— Kažite mi, gospodine Shannon, znate li da ful vrijedi više od boje?

Cantonov pogled je opominjao.

Buck Shannon kratko odmahne i promrmlja:

— Ne, pojma nemam! Hoćeš li me ti učiti pokeru?

— Nipošto, samo sam htio...

— Zaveži!

Buck Shannon ugura novac u džep i ponovo podijeli karte.

— Ulažem pedeset dolara!

Ostali nevoljko uzmu karte dok su se Gordon i Woodward zlobno smijali.

Owen Sinclair ustane i baci nekoliko cjepanica u vatru.

— Moram donijeti još drva — reče odmaknuvši se od kamina u kojem je vatra jače razgorjela.

Buck Shannon se ne okrene.

— Luke, pripazi na njega.

Bez riječi Luke ustane i kimne starom. Oni krenu prema vratima i napuste kuću. Vjetar je snažno puhao, a svjetiljka što ju je Luke držao u ruci osvjetljavala je samo manji dio puta. U drvarnici iza staje Owenn Sinclair naslaže punu ruku cjepanica, brzo se ogledavši oko sebe. Pod slabim svjetlom fenjera njegovo izborano lice djelovalo je sivo i izmučeno. Jedva čujno reče:

— Momče, ne znam koliko vam je godina, ali vi niste poput vaših prijatelja. Mislite li da...?

— Jeste li gotovi? Moramo natrag u kuću! — odsutno odvratil Luke Shannon.

Stari Sinclair je teško disao.

— Budite razumni! Vaš brat...

— On je moj polubrat! Nemojte više spominjati da mi je brat!

Zbunjen riječima mladog čovjeka Sinclair je šutio nekoliko trenutaka, a potom rekao:

— Vi ste još mlad i mogli biste tamo gdje vas nitko ne poznaje početi pošteno živjeti. Zašto ne pokušate? Vi ste drugačiji od ostalih!

— Ja sam takav kakav jesam! To se vas ne tiče! — reče Luke povišivši glas. — Ostavite me na miru, ja znam što radim!

— No, dobro — Owen Sinclair slegne širokim ramenima. — Mislio sam samo...

— Bolje da ne mislite. Buck te ne voli. Samo jedan može misliti, a Buck kaže da je to on. Dakle, idemo!

Luke izgovori riječi s gorčinom, kao da je to nešto neizbježno protiv čega se ništa ne može učiniti. Sinclair je koračao iza mladog čovjeka. Kad je iz tame izronio na svjetlo što je izbijalo kroz prozore kuće, njegova je pojava djelovala neustrašivo i čvrsto poput stijene. Opazivši to, Luke Shannon se nehotice trgne. Ali već su stupili u kuću i Luke zatvori vrata spustivši zasun. Owen Sinclair klekne kraj kamina i posloži cjepanice.

— Ha, pokušao te pridobiti?

Buck Shannon prekine igru nepomično gledajući u svog polubrata. Ali on sjedne ne odgovorivši ništa.

— Nešto sam te pitao, braco. Zar mi ne želiš odgovoriti?

– Ne! Pusti me na miru!
Luke demonstrativno okrene leđa.

– Mali je postao drzak, je li? Poslušaj me dobro!

Glas Bucka Shannona se iznenada promijeni.

– Ako ti nešto ne odgovara, reci! Ali zapamti jedno, momče: ti si samo član moje družbe i tako ćeš se i ponašati. Ne umišljaj si slučajno da si moj brat.

– Tvoj polubrat! – izleti iz usta mladića.

– Točno – reče Buck. – Dobro da to nisi zaboravio.

– To neću nikad zaboraviti. Plamen iz kamina zrcalio se u njegovim tamnim očima.

– Želim znati da li je stari nešto pokušao! – podsjeti Shannon brata.

– A ja sam ti odgovorio da me ostaviš na miru!

Owen Sinclair se iznenada uspravi. U ruci je držao tešku drvenu kladu dugačku gotovo pola metra. Čvrsto je stegnuo šaku oko hrapavog drva tako da su mu žile nabreknule ispod kože.

– Ostavite momka, Shannon! Rekao sam mu vani da je sramota odbaciti život prije nego što je zapravo i počeo! To je sve što sam mu rekao i sad ga ostavite!

– To je moja stvar, stari! – Buck Shannon okrene glavu.

– Tako dakle, pokušao si ga nahuškati protiv mene. Ti si, dakle...

– Kako se usuđujete, vi, najobičniji ubojico!

Eve Sinclair ustane i zaštitnički stane ispred starog oca. Obrazi su joj gorjeli dok je bez straha gledala vođu bandita.

– Rekao vam je istinu, a to mu ne možete zabraniti.

– Eve, molim te!

Sinclair nježno gurne u stranu svoju kćer. Preko krajeva usana padali su mu vrškovi sijedih brkova, a lice mu je izgledalo starije no što je bilo.

– Ako ovaj čovjek nešto želi, neka mi kaže. Još nisam toliko star da bih si baš sve dopustio, iako iz razumljivih razloga šutim dok ovi prljavi banditi gospodare mojom postajom – reče Sinclair povisivši glas.

Više nije bio samo star, istrošen čovjek, već je i nepokolebljiva snaga izbijala iz njega. Buck Shannon je to osjetio, hladno se nasmiješivši.

– Ne dopuštam da se moji ljudi dovode u nedoumicu. Luke, stari je zaslužio primjenu lekciju. Pokaži mu da ti se njegovo huškanje nije dopalo.

Nekoliko sekundi čulo se samo pucketanje vatre. Tada Luke Shannon odlučno reče:

– Nikad, čuješ li, nikad. Najprije ćeš morati ubiti meni!

– Rekao sam...

Buck Shannon htjede ustati, ali zaustavi ga sjena što je opazi u uglu njegovih očiju.

– Ta pustite momka već jednom na miru, vi, opaki nasilniče! On je jedini drugačiji od vas, bijednih ubojica! Dalje od njega ili ću vam razbiti lubanju!

Drvena klada što ju je Sinclair držao u rukama poleti zrakom. Shannon munjevito skoči i ona s treskom udari u stol. Lanse Gordon i Clint Woodward se bace u stranu.

Canton, Grover i Jackson sjedili su ukočeno.

Sijeda starčeva kosa padala je u pramenovima na čelo dok se činilo da će mu oči iskočiti iz glave. Zamahnuo je novom cjepanicom, ali Buck Shannon preduhitri udarac dočekavši ga visoko podignute podlaktice. Istovremeno lijevu šaku zabije u Sinclairova prsa. Teško hvatajući zrak, starac problijedi. Snaga udarca baci ga unatrag i on padne na stolac. Desnom rukom i dalje je čvrsto stezao cjepanicu, a lijevu je mehanički pritisnuo uz srce.

— Zvijeri... divlje zvijeri... — dahtao je ponovo dižući ruku.

Kad je zamahnuo teškim drvom, odjekne pucanj. U dječiću sekunde iz otvora cijevi Woodwardova revolvera bljesnuo je plamen, a potom se smrdljivi dim baruta raširi po sobi.

Eve Sinclair prodorno vrisne, a Sinclairova žena smrtno problijedi...

* * *

Tane se zarije u drvo, samo nekoliko centimetara od starčeve ruke. Gurajući ruku iza sebe i čvrsto stežući drvo, starac se posrćući dogura do zida. Komadić drvca što ga je tane otkinulo sa cjepanice zabio mu se u lice i on osjeti kako mu tanak mlaz krvi teče niz obraze.

— Tata...!

Eve požuri k njemu i položi mu ruku na ramen. Oči su joj bile ispunjene mržnjom i prezirom, kakve je samo ona mogla osjetiti.

— Još jedan takav sukob i jamčim da nećete tako jeftino proći! — popustljivo će Buck Shannon.

Indijanac je u kutu nešto nerazgovijetno gundao. Jackson ga je šutke promatrao, pokušavajući raumjeti njegov dijalekt. Lanse Gordon, promatrajući kako Martha Sinclair briše krv svom mužu, reče:

— Reci, stari, zar je tvoja žena nijema? Pa nije progovorila ni jedne jedine riječi.

Nije dobio odgovor. Gotovo se već okrenuo kad žena pride bliže i stane pred njega. Tamne, ogrubjele ruke gurnula je pod šarenu pregaču umorno se zagledavši u bandita.

— Varate se ako mislite da vas se bojim. Ponašajte se kako se ovoj kući doliči! Ako samo još jednom jedan od vas zapuca u mog muža, i ja ću pucati! — prstom upre prema zidu gdje je visila puška. — Prije deset godina ovim sam pucala u Indijance! — brzo nastavi. — Još nisam zaboravila rukovati ovom spravom!

Ona se brzo okrene i udalji. Lanse Gordon je gledao za njom. Gledao je njena, od rada u polju pogrbljena leđa, i gustu kosu, na zatiljku skupljenu u rep. Haljina koju je nosila bila je sašivena od grubog platna. Pogled mu je klizio niz njen ogrubjeli profil. Vjerovao je njenim riječima i šutio.

* * *

— Aaahhh... — jecao je dječak prevrćući se na bijelom izgužvanom jastuku. Njegovo izmučeno lice osulo se kaplji-

cama znoja a pogled mu je lutao u prazno. Rukama je mlatao, a nogama odguravo pokrivač s kreveta. Eve Sinclair ga je svim snagama pokušavala smiriti držeći ga čvrsto za ramena. Luke Shannon je trenutak stajao nezainteresirano. Tada pristupi bliže i čvrsto pridrži dječaka dok mu je Eve umivala lice i premotavala nogu.

Ponovo ga je u njezinoj blizini obuzeo čudan, nepoznat osjećaj. Preplavio mu je cijelo tijelo i u glavi stvorio potpunu zbrku. Osjetio je laku vrtoglavicu dok mu je pogled klizio niz njen vitak stas, nježan profil, sjajnu kestenjastu kosu i bijele, lijepo oblikovane ruke. Osjetivši kako mu se grlo odjednom osušilo, on promuca:

– Spretni ste, gospodice...

Ona iznenađeno podigne glavu. Prigušeno očekivanje moglo se prepoznati u njezinim očima, ali ona brzo obori pogled.

– Zašto šutite? Zar ne bi bilo ljepše da malo popričamo? Jednako smo stari, zar ne?

Ona odloži vlažnu maramu kojom je obrisala bratovo lice, šuteći jedan trenutak. Potom sjedne na rub kreveta, zagledavši mu se u oči:

– Sigurno – reče tiho. – Ali morate znati da prezirem bandite! Mrzim odmetnike!

– Ali...

– Vi to možda niste. Možda i ne želite biti. To sam opazila. Ali sad ste sa svojim polubratom i stoga niste bolji od njega.

– Ali, ja...

– Nema smisla, gospodine Shannon. Znate moje mišljenje.

– Ono je pogrešno. Želim otići od Bucka, no on me ne pušta. Prije bi me ubio.

– Vi to ne želite – utvrdi ona. – Vi, doduše, ne želite biti odmetnik, ali ne želite ni napustiti tog čovjeka. To su sve samo izlike.

On je zbunjeno šutio sagnuvši glavu. Promatrala je njegovo pokunjeno lice i odjednom joj se učini simpatičnim. Iznenada se nasmiješi: – Pokušajte da ne sudjelujete u prepadu. Pokušajte pobjeći za to vrijeme.

Luke se zagleda u nju dugim prodornim pogledom. Osjetio je kako se u njemu rasplamsala golema vatra. Želio joj je reći što je učinio, što je nakanio. Ali bojao se. Morao je ustrajati do kraja. Odlučno je stisnuo usne i ušutio.

Ona je to shvatila drugačije.

– Mislila sam samo...

Pažljivo je slušao njen glas. Bio je jasan i zvonak. Gledao je blijedo lice ispupčenih jagodica, uokvireno mekom dugom kosom. Zagledao se u njene tamnosmeđe oči i tople usne. Lavina uskipjelih osjećaja preplavila ga je i on je zaboravio na sve oko sebe. Pride korak bliže i sagne se prema njoj. Rukama oprezno uhvati njena uska ramena i već je osjećao njen dah na svom licu. Tada ju je poljubio.

Za trenutak je mislio da će se nešto u njemu raspuknuti jer mu je ona strastveno uzvratila poljubac. Kad se odmaknuo od nje, oboje su se gledali zbunjeno, omamljeno i pomalo uplašeno. Ona je disala ubrzano, zakopavši glavu u pokri-

vač, dok su joj prsti čvrsto stiskali meku tkaninu.

Luke se ugrize za usne. Bilo ga je stid i on odvрати pogled da je ne bi više morao gledati.

U tišini se čuo samo jecaj mladića. Tada se ona uspravi i šutke nastavi raditi. On je upitno pogleda, ali ona izbjegne njegov pogled. Želio joj je prijeći rukom po kosi, ali se ona brzo makne u stranu i spusti glavu. Kad ju je pod slabim svjetlom pažljivije pogledao, vidio je da plače.

Položi ruku na njeno rame. Iz mutnih, zacrvenjenih očiju tekle su suze. Šutila je, a kad ju je upitao zašto plače, nije dobio odgovora. Jecala je. On ju je tješio držeći je nježno za rame. Nakon nekog vremena, ona se pobuni:

– Pusti me! Nema smisla!

Opet je osjetio kako se u njemu skuplja nepoznata snaga koja želi provaliti iz njega. Ali, ovaj put se svladao i zamišljeno odmahnuo glavom:

– Uvijek postoji smisao. Valja ga samo naći. Ponekad se dogode mnoge stvari koje su se donedavno činile nemogućim.

Očima zamućenim od suza ona ga je upitno gledala. Ali on ne reče više ni riječi. Činilo joj se da je u njegovu pogledu opazila iskru nade, i to joj je dalo snagu. Opet je prionula na posao dok ju je on netremice promatrao. Iz pokrajne sobe dopirali su nerazgovijetni glasovi i zveckanje novca na stolu. Muškarci su se zabavljali i smijali. Nekoliko psovki čulo se posve jasno.

Zašto me ne pusti na miru? – prostrijelilo je kroz Lukeove misli. Zašto me Buck uvijek vodi sa sobom i prisiljava me da sudjelujem u njegovim pljačkama? Krajevi usana bolno mu se izobliče. Neizmjeran bijes ga je spopao dok je promatrao djevojku pored sebe. Bila je samo korak udaljena od njega, a činilo se da ih dijele kilometri.

– Jesi li... jeste li gotovi? – osorno je zazvučio Lukeov glas.

Proklinjao je sebe zbog toga, ali bio je još previše zbunjen onim što se maločas dogodilo. Eve ga je začuđeno pogledala tiho ustavši.

– Jesam – reče.

Još jednom povuče pokrivač dječaku sve do brade i pogladi ga nježno po vrućem čelu, pa izide i stupi u prednju sobu. Luke ju je slijedio, zatvorivši vrata za sobom.

– Je li mali nešto pokušao?

– upita Buck Shannon tiho, gotovo nezainteresirano, dok mu se u glasu nazirala jedva vidljiva ironija.

– Ne! I prestani svojim glupim pitanjima, Buck!

Buck Shannon se ljutito trgne. Šutio je. Lanse Gordon je prigušeno hihotao i zatim rekao:

– Ostali su prokleto dugo unutra. Osim toga, mala nije loša, zar ne?

Smijao se dok je Eve Sinclair postideno spustila glavu.

– Zaveži, Lanse!

Luke se okrene od kamina i oštro ga pogleda.

– Poslušaj me, mali! – osmijeha nestane s lica Lansa Gor-

dona. — Još si prezelen da bi imao ženu, pogotovo kad je ona tako zgodna.

— Zaveži tu svoju prokletu gubicu!

Luke Shannon je grčevito stiskao ruke dok su mu vratne žile sve više oticale. Bio je viši od 1,90 m i toliko jak da je čvrstim šakama mogao baciti govedo na tlo.

— Ponovite to još jednom, vi ušljivi banditu!

Owen Sinclair je problijedio, dršćući od srdžbe. Ustao je i polako se približio stolu.

— Vi se usudujete uvrijediti moju kćer? Vi, koji niste vrijedni ni da joj očistite cipele!

Sinclairov miran i odmjeran glas pretvorio se u grmljavinu. Snažnim se šakama naslonio na stol lupkajući nervozno prstima po ploči dok su mu oči opasno sijevale.

— Dalje od moje kćeri ili ću se pobrinuti da ne dobijete ni centa, makar pri tom izgubio glavu. Jasno?

— Povuci će on sve što je rekao! — javi se sad Luke Shannon. — Lanse, povuci riječ!

Lanse Gordon se baci na naslon stolice ispruživši noge.

Prezirno je pogledao starog Sinclaira:

— Ako baš želiš, dat ću ti da progutaš malo olova, koje nećeš probaviti!

Držao se palcima za revere svojeg haljetka i poigravao se cigaretom gurajući je vrškom jezika u desni ugao usana. Nije opazio da se Luke Shannon polako približio. Trgnuo se tek kad ga je mladićeva žilava šaka zgrabila za ovratnik. Cigareteta mu je skliznula iz

usana i otkotrljala se na košulju paleći je. Gordon prestrašeno i bolno zastenje i zgrabi se za trbuh na kojem je ležala užarena cigareta.

— Ustani, Lanse!

Lukeov glas nije više bio dječčki zvonak već težak i prigušen.

Budući se Gordon nije ni pomaknuo, Luke ga uhvati drugom rukom i podigne na noge. Na Gordonovu licu se očitavalo zaprepaštenje.

— Pomozi... Buck... mali ne zna što radi!

Ali Buck Shannon nije ni trepnuo... još ne. Pažljivo je promatrao kako ga Luke žestoko mlati šakama.

Gordon se oporavio od šoka i uzvratio udarcima. Šakama je udarao vješto i precizno. Snagu protivnika nadomještao je iskustvom. Ali borio se nepošteno, niskim udarcima. Crven od bijesa, Luke Shannon se pokušao probiti kroz željeznu obranu svog protivnika. U podivljalom bijesu šakama je mlatio Gordona i on se povlačio sve dok pritiješnjen uza zid više nije imao kamo. Panični strah izobličio je lice Lansa Gordona. Tada je začuo Lukeov glas:

— Povlačiš li sad sve što si rekao?

Pokušao je kimnuti, nešto reći, ali glavu jednostavno nije mogao pomaknuti a iz grla mu je izlazio samo promukli hro-pac. Već je osjetio kako su ga za leđa šćepale snažne protivnikove šake. Prodorno je jaukao. U tom trenutku ustane Buck Shannon.

— Pusti ga, Luke. Dosta je sad. Dokazao si da si jači.

– Nije riječ o tome.

Luke makne zamršen čupearak kose s čela.

– Radi se o tome da je uvrijedio Eve!

– Eve... aha... – Buck Shannon kimne. – To je dakle: Eve... – značajno ponovi.

Luke pocrveni i zamuca. Sve su oči bile uprte u njega i on se odjednom osjeti umoran i isprebijan. Najradije bi propao u zemlju od stida, ali pod njim se stenjući prevrtao Lanse Gordon.

– Povuci riječ, Lanse!

– Već sam rekao da je dosta! – Buck Shannon ga je bezizražajno gledao. – Premda je uvrijedio Eve! – izgovori namjerno otegnuvši djevojčino ime.

– Što mislite time...? – upita Owen Sinclair.

Buck Shannon ne odgovori, a Luke tiho ponovi:

– On će povući svoju riječ, Buck!

– Neka me vrug nosi, jesam li šef ili nisam? – krikne odjednom Shannon. – Rekao sam da je dosta i učinit ćeš što kažem, jasno?

– On će povući riječ! – reče Luke Shannon podižući šake.

Buck Shannon se iznenada trgne. Njegova gipka pojava zaleti se svom snagom u mladog brata i izbac ga iz ravnoteže. Posrćući, Luke je mahao rukama kako bi opet uspostavio ravnotežu. Međutim, sljedeća dva udarca bace ga na zid.

Clint Woodward iznenada vrisne. Vitki se Indijanac brzo poput munje šuljao prostorijom. Limena zdjela s vodom

štopotom se srušila s komode na pod. Indijanac je izgovorio nekoliko nerazumljivih riječi i njegovo bakreno lice pobjednički je sjajilo.

– Ne mičite se! Sinclair, oduzmi im oružje.

Jake Indijančeve šake čvrsto su stegle mokri držak teškog revolvera. Iz cijevi je kapala voda. Jedva primjetno svijetlili su meci u bubnju. Buck Shannon je ukočeno stajao, a Lanse Gordon još omamljen ležao na podu. Jackson i njegovi ljudi sjedili su na svojim mjestima i očekivali što će se dogoditi. Tada se Woodward jedva nasmiješi:

– Ne, crveni brate, ne tako! Revolver je bio u vodi. Ne misliš valjda ozbiljno da će opaliti? Barut je već potpuno mokar. – On ustane hvatajući svoje oružje.

– Stoj!

Indijanac zategne kokot revolvera odlučno gledajući Woodwarda. Nizak čovjek je oklijevao. Njegovo je lice bilo neodlučno. Nervozno se okrenuo prema Bucku Shannonu i prosiktao:

– Pomozi mi, proklet bio! Reci crvenokošcu da revolver koji satima stoji u vodi uopće ne može opaliti!

Indijanac zatrese glavom.

– Provjeri, banditu!

Maynhard Jackson otvori odjednom svoja pretučena usta i reče:

– Crveni ima pravo. Zašto ne pokušaš? U vodi leži naše oružje. Uzmi jedno i pucajte istovremeno.

Indijanac se nije micao. Buck Shannon je šutio, a Clint

Woodward razmišljao. Tada kimne:

— Ideja nije loša. Dakle, crvenokošće, odloži oružje ili uzimam revolver i tada, ha, ha, pucat ćemo jedan u drugoga.

— Uzmi oružje!

Woodward je opet oklijevao. Indijanac je bio proketo siguran. Što će se dogoditi ako njegov revolver ne zataji? Ali to ne može biti. Woodward je godinama imao peacemaker. 44 i još nikad nije doživio da neko oružje opali ako satima leži u vodi. Pride posudi i uzme revolver. Osjetio je hladan i vlažan držak.

— Tvoja pucaljka, Jacksone? Čovjek kimne.

— Odlična izrada. Možda ti više neće biti potreban.

— Ne budi tako siguran, Woodward!

Jackson je svoje od udarca nabreknuto lice pokušavao razvući u osmijeh. Ali taj osmijeh je sličio samo nekoj neodređenoj grimasi.

Clint Woodward odlučno stisne usne i postavi se šest koraka ispred Indijanaca. Polako podigne kolt i oba muškarca nanišane jedan u drugoga.

— Ne...! — Eve Sinclair glasno krkne. — Zar ne možete činiti ništa drugo nego se ubijati? Nack-al-day, baci revolver! Prestanite se ubijati!

— Meni se neće ništa dogoditi, gospodice!

Indijanac se nije ni ogledao. Pogled je uperio u protivnika, čovječuljka drhtavih ruku i vlažnih dlanova. Napeta lica Buck Shannon je držao Indijanca na oku. Ukočenim

prstima nesigurno je prelazio preko drška revolvera. Ukoliko bi Indijančev revolver ipak opalio...

Muškarci nisu izgovorili ni riječi. Eve Sinclair se okrenula i pritisnula glavu na zid. Začepila je uši i ogorčeno jecala.

— Tko će dati znak? — iznenada zapita Woodward.

— Ja! — reče Luke — i oprezno oblizne rasječene usne.

Sekunde su sporo prolazile. Pucketanje vatre u kaminu i kucanje sata bili su nekoliko trenutaka jedini zvukovi. U općoj napetosti Luke prošapće:

— Sad... sad!

Riječ je izgovorio tako tiho da su se jedva mogle razumjeti. Do dvojice muškaraca ipak su jasno doprle. Kokoti revolvera su škljocnuli. Dva kažiprsta su potezala obarače. Opruge oružja su pokrenule smrtonosni mehanizam.

Od naprezanja izobličena lica ljudi su se trgla. Owen i Martha Sinclair su se uhvatili za ruke. Njeni dugi prsti zaboli su se u njegovu košulju. Kad je čula škljocanje revolvera, ugrizla se za donju usnicu i okrenula brzo glavu. Pucanj zaurla prostorijom i odjekne u njihovim ušima poput udara groma. Oštar miris baruta širio se uokolo.

XI

Oluja je prestala i osjećalo se da je zrak ispunjen neobičnom napetošću. Nebo je još bilo crno poput ždrijela kakve nemani. Kočija se kretala po-

lako jer su konji bili iscrpljeni.
— Čudno nema nijedne postaje prije one, zar ne? — mrmljao je plavokosi gorostas koji je sjedio pored šerifa.

Blake je napola zadrijemao, gundajući nešto nerazumljivo. Zagledavši se kroz prozor, čovjek je i dalje pričao:

— To je zacijelo prokleta smiješan osjećaj za kočijaša. On zna da ga banditi čekaju. Jedini je među nama bez zaklona. Mora računati s tim da je prvi u koga će se pucati.

— Hm!

Blake bi ga najradije poslao dovraga. Želio je spavati. Ispružio je noge i gurnuo ih prema muškarcu na suprotnoj strani što je prodorno hrkao.

— Kakav je to osjećaj kad kočijaš zna da u kolima vozi trideset tisuća dolara na koje vrebaju banditi? Možete li si to zamisliti, šerife? Biti vozač, to je vražje opasan posao!

— Sigurno, Mac, ali ako me sad ne pustiš spavati, letjet ćeš iz kola.

Plavokos muškarac se ugrize za usnu i reče:

— Vi možete spavati? Prekrasno. To su živci!

— Prokletstvo, zaveži već jednom! — Blake navuče šešir preko očiju.

— Znači, istina je!

Momak začuđeno zatrese glavom.

— Smatram...

— Ne bi li i ti malo odspavao?

— Znate, šerife, mislio sam...

— Sasvim mi je svejedno, dovraga, što...

— Mislio sam si — nastavi ovaj ne dajući se zbuniti. —

Ako ste za to da se pješice prišuljamo postaji, tada idem s vama!

— Ah!

Blake je bio zaista iznenađen.

— Budiš me da bi mi to rekao, iako znaš da je proketo teško zaspiti u ovom ormaru.

— Kad sam vas inače morao probuditi? — naivno zapita. — Cijelu stvar sam do u tančine razradio. A kad ja donesem odluku, odmah je pretvaram u djelo.

— Odlično. Što se mene tiče, možeš već sad nastaviti pješice.

— Ne, zaboga! — gorostas se široko nasmije. — Stvar je takva da se ipak mogu za nekoliko sati predomisliti. To bih želio izbjeći, ne?

— Neka te vrag nosi! — Blake se ponovo ispruži.

Taj je Shannon zacijelo proketo brz! — plavokosi nastavi dosadivati. — Ali to mu neće mnogo koristiti. Revolveraši su najčešće dobri kad treba brzo pucati, ali nišanimi točno u cilj, za to nisu odviše sposobni.

— Držiš li ti to meni predavanje o revolverašima?

— Zašto ne? Poznavao sam ih nekoliko. Ali svi su već mrtvi.

— Šteta ...

— Mislite? Pa, mnogi ljudi ne misle kao vi. Oni su posve zadovoljni što su momci pod zemljom!

— Šteta...

— Kad malo bolje razmislim, i ja mislim da je šteta. Bili su to baš dobri momci, ali...

— Prokletstvo! Šteta je što ti nisi s njima! — bijesno zalaje Blake.

— Ali, zašto...?

— Žao mi je, Mac, nisi ništa drugo zaslužio!

Šerif razvuče lice u kiselu grimasu. Plavokosi je prestrašeno zinuo. Tada ga šaka pogodi u bradu i on se omaljen sruši na sjedalo. Blake se zadovoljno smiješio, udobno se smjestivši na sjedalu. Mislio je na sutrašnji dan i na naslove koji će osvanuti u novinama: Šerif Blake uhvatio Shannоновu bandu!

Lice mu je poprimilo blažen izraz. Uskoro će postati poznat u cijeloj Oklahomi i svi će ga tapšati po ramenu. Ako sve bude kako treba, njegova karijera je osigurana. Svi oni koji će se natjecati za njegovo mjesto neće imati nikakva izgleda. A takvih nije malo. Napokon, šerifovo mjesto ubire pet posto svih poreza u državi.

Blake je mislio na novinara „Wardville Newsa“, koji ga je smatrao samo suvišnim, nesposobnim činovnikom. Pokazat će on tom naprčenom nikogoviću! Blake prekriži ruke na prsima i sklopi oči. Pred njim su se nizale slike ljudi koji su ga razdragano dočekivali, slaveći njegovu pobjedu. Duboko je uzdahnuo kad do njega dopre glas plavokosog:

— To, to baš nije bilo ljubazno od vas, šerife...

XII

U kaminu je pucketala vatra. Bio je to jedini šum nakon za-

glušujućeg pucnja. Wodwardove oči bile su širom otvorene i ispunjene nevjerojatnim, zastrašujućim čuđenjem. Rupa na košulji je izgledala nestvarno, pa ipak se oko nje na tkanini širila sve veća tamna mrlja. Mokra, snažna ruka malog bandita se otvori i težak revolver s treskom padne na pod. Iz njega nije ispaljen nijedan metak.

— Što... kako...? — umirući je promucao Clint Woodward.

Srušio se ukočeno. Licem je udario o pod i više se nije pomaknuo. Još jedan trzaj tijela i bio je mrtav.

Iz cijevi Indijanca pušio se tanak dim. Maynhard Jackson promrmlja zaprepašteno:

— Ne bih to vjerovao. Prokletstvo, ne bih vjerovao. Dobrovoljno je stao pred cijev.

— Zaveži gubicu, pseto! — poviče odjednom Lanse Gordon i klekne kraj nepomičnog tijela dok mu se nabreknuto lice zažarilo. — Zaveži svoju proketu gubicu! Ti si to htio, ti si ga izazvao i zato je ustrijeljen. Mislio si da će vaši izgledati biti veći!

Jackson nije odgovorio. Buck Shannon se stvorio kraj Indijanca zarivši mu revolversku cijev u bedro. Ispruživši lijevu ruku, poviče:

— Daj oružje!

Indijanac je trenutak stajao nepomično. Tada obori glavu i preda revolver Shannonu u ruke. Činilo se da je Buck Shannon neodlučan. Ali je grozničavo razmišljao. Za trenutak je izgledalo da će Indijanac platiti smrt njegova čovjeka. Tada šef bandita podigne visoko

ruku i revolverskim drškom udari u glavu Indijanca i on se bez glasa sruši.

Owen Sinclair uhvati mrtvaca ispod pazuha i odvuče ga do vrata. Luke Shannon ih otvori, primi Clintu Woodwarda za noge i sa Sinclairom ga iznese iz kuće. Čudno, mislio je Luke, još prije dvije minute sjedio je za stolom i kartao. Govorio je, pio i živio. Sad je ukočen i gotovo hladan.

Odnijeli su ga iza staje. Pod slabim svjetlom svjetiljke Owen Sinclair je počeo kopati grob. Činio je to nervozno, s pritajenom srdžbom koja ga je izjedala.

— Ja ću kopati — Lukeov glas je zvučio nesigurno.

— Ne, ostavite. Vi to ne biste mogli! — Stari ga ljutito pogleda.

— Vi možete samo pucati, udarati, pljačkati i ubijati. Pravi rad je za vas nepoznanica. Odakle biste znali kako se uopće drži lopata? Držite se dalje odavde!

Luke Shannon je zbunjeno šutio. Osjetio je koliko ga ovaj čovjek prezire, a bilo mu je još teže jer je znao da starac ima pravo. Želio je nešto reći, ali grlo mu je bilo suho i nijedna riječ mu nije prelazila preko usana. Owen Sinclair gurne lopatu u tvrdu zemlju podupirući se o držak i podlakticom brišući znoj sa čela.

— Još nešto, momče! Što dalje od moje kćeri! Opominjem vas! Ona je čestita djevojka. Kad dođe vrijeme da upozna muškarca, bit će to čestit čovjek. Ne želim da netko kao vi upropasti moju Evu.

— Ali...

— Vaše su ruke ogrezle u krvi, čovječe! Opominjem vas još jedanput. Ne pokušavajte išta postići kod moje kćeri. Neću se obazirati na to hoće li me vaš brat ustrijeliti!

— On nije...

— Ušutite sad! — reče stari.

— Ja sam već istrošen, svoj sam život proživio. Ali Eve je na početku života i neću dopustiti da ga upropasti. Ubit ću vas, momče, vjerujte mojim riječima!

Stari srdito pljune i opet započne kopati.

— Slušajte, gospodine...

— Ne želim ništa čuti. Dosta sam vas se naslušao. Žalosno je da postoje ljudi kao vi. Evo, pogledajte svoga kompanjona. Mrtav je, a jednoga dana ćete i vi ovako ležati na zemlji s metkom u tijelu. I vi ćete umrijeti u uvjerenju da ste vodili besmislen život, a to je najveći grijeh koji postoji!

— Prestanite! — jedva je izgovorio Luke Shannon. Još nisam završio!

Ne želim da se moja kći spetlja s čovjekom koji će jednoga dana završiti na vješalima ili biti ubijen u sedlu ili koji će svoj život završiti u zatvoru! Razumijete li?

— Dakako, gospodine.

— Dakle!

Owen Sinclair je ušutio. Mrtvog Woodwarda je omotao u stari pokrivač i položio u jamu, pa nabacao zemlju na njega i složio nekoliko kamena oko groba. Ruke je obrisao o hlače, odložio lopatu i rekao:

— Uzet ću još nekoliko cjepanica.

Luke Shannon šutke kimne. Sinclair se polaganim kretanjama uputi prema kući. Luke ga je slijedio sve do kućnog praga.

— Idem dolje do Crvene rijeke. Odmah se vraćam — reče Luke.

Okrene se i zamišljeno se uputi prema rijeci. Donedavno olujom podivljala rijeka sad je mirno tekla. Blatno-žuta bujica nosila je sa sobom i šljunak, travu i drveće. Luke nekoliko trenutaka ni na što nije mislio. Promatrao je valove što su zapljuskivali pješčanu obalu, požudno udisao svjež zrak i sve jasnije dozivao u sjećanje blijedo, lijepo lice Eve Sinclair. Zašto sam je morao baš sad susresti? O, Buck, zašto me ne pustiš živjeti? Misli su mu strelovitom brzinom prolazile glavom. Okrene se i pogleda prema kući. Slabo svjetlo prodiralo je kroz prozore i vrata. Tada se na vratima pojavi plećata, visoka pojava i mahne prema rijeci.

— Luke!

Mladić prepozna glas svog brata i dršćući od bijesa poviče:

— Da?

— Vрати se unutra! Ne želim da se okolo skitaš!

Luke poslušao. Više se nije želio svaditi. Nadao se samo da će biti onako kako je predvidio. Pogledao je tamno nebo. Dok je koraćao prema kući, mislio je da će sve biti drugačije kad se ostvari njegov plan. Bit će bolje ne samo za njega već i za mnoge ljude u ovoj zemlji... Zamišljeno prođe kraj Bucka Shannona. Svjetlo u

sobi ga zaslijepi, on zažmiri i sjedne pored kamina.

— Igramo poker dalje, zar ne?

Buck Shannon promiješa karte, oštro gledajući Grovera i Cantona.

— Nastavljamo, u redu!

Lica muškaraca se izduže. Oni nezadovoljno kimnu i Shannon podijeli karte.

XIII

Prodorno jaukanje dopiralo je iz susjedne sobe. Eve Sinclair ustane i obrati se majci:

— Ostani sjediti, ja ću ga pogledati!

— Luke!

Na Shannonovu zapovijed mladić hitro skoči. Pogleda prema domaćinu u kutu sobe, a on mu uzvрати pogledom koji je značio opomenu. Luke pođe za vitkom Evinom pojavom u spavaću sobu njenog brata. Dječak je sa sebe zbacio pokrivač i sad je sjedio na rubu kreveta divlje lomatajući rukama po zraku. Eve ga nježno položi na jastuk dok je bolesnik buncao. Kad mu je povezala olabavljen zavoj, on odjednom otvori oči. Pogled mu je bio jasan i on se upitno ogleda:

— Što je...?

— Bolestan si, Johnny. — nasmiješ se Eve s olakšanjem. — Imaš groznicu. Ali to će ubrzo proći.

— Ja... groznica... — promuca bolesnik dok mu je pogled opet bio staklast i prazan. Tada mu se učini da je opazio neznanca.

— Tko... tko je to?

Luke se trgne, a Eve Sinclair se prestraši i promrmlja:

— Gost, Johnny. Vani je bilo nevrijeme, znaš, i on se sklonio kod nas. Dok si imao groznicu, on mi je pomogao da te smirim.

Činilo je da mladić razmišlja. Tada slabo kimne i reče:

— Hvala vam, stranče, ja...

— U redu je.

Luke je osjetio kako ga steže u grlu. Pokušao se nasmijati. Ali bolesnik je opet bio u nesvjestici.

— Dobro je što je bolestan.

Luke se iznenadio.

— Zašto?

— Johnny je nagao. Kladim se da bi vam se suprotstavio i vaš brat bi ga ustrijelio!

— Sigurno... vjerojatno — složi se Luke. — Ali...

— Želite mi reći da vi niste takvi. Vjerujem. Ali vi ste preslabi da se obranite od svog brata. Sad znate da je besmisleno da išta pokušamo spriječiti.

— Ali mi smo još mladi, mi...

— Točno! — ona tužno protrese glavom. — Vi ste premladi da shvatite što se zapravo događa, što vaš brat čini i kako postupa. A ja, ja sam premlada da bih se vezala za nekog, pogotovo ako je on bandit kojeg još brat drži pod zaštitom, koji se ne usuđuje ni maknuti i koji će me jednog dana gurnuti u nesreću.

— Do vraga, želim samo...

— Znam, vi sve to ne želite. Ali tako dugo dok činite to što vaš brat želi, ne možete ništa drugo željeti, i vi to dobro znate. Nema nikakvog smisla, Luke!

Prvi put ga je oslovila imenom i u njemu se javio onaj zagonetan osjećaj što ga je uvijek izazivala njezina blizina. Koraknuo je prema njoj i zagrlio je. Ona je odgurnula njegove ruke, zdvojno gledajući u stranu.

— Ne, to će prije sve razoriti nego izgraditi! Mnoge stvari će to učiniti težim!

— Ali...

Nije znao što joj je želio reći. Bio je svjestan samo da stoji na pogrešnoj strani, tamo kamo ga je brat gurnuo. Kao i često puta dosad, i sad ga je mrzio zbog toga. Shvatio je da je djevojka za njega izgubljena sve dotle dok stoji na toj strani. Osim toga, ona nije bila poput žena kakve je dosad vidio i upoznao. To su bile samo djevojke iz saluna, oko kojih se širio miris viskija, cigareta i jeftinog parfema i koje su svakih četvrt sata visile za vratom nekoga drugog muškarca.

Pokušao je još jednom, ali ovaj put ona nije uzmaknula. Čvrsto ju je privukao k sebi i poljubio. Ona se nije opirala. Osjećao je opijenost. Uzavrela krv strujila je glavom. Sklopio je oči i osjećao kako mu njene nježne ruke miluju ramena.

Napadaj s leđa je došao tako iznenada i brzo da je jedva shvatio što se dogodilo. Sinclairov udarac ga je pogodio usred lica i bacio ga prema masivnom ormaru. Luke je proturao od straha. Osjetio je obamrlost u cijelom tijelu. Vidio je starčevo od srdžbe crveno lice i zakrvavljene oči. Žuljavim šakama mahao je zrakom dok je prostorijom odzva-

njalo prodorno djevojčino vris-
kanje. Ona je sjedila na kre-
vetu pokraj onesviješćenog
brata zarivši glavu među ruke
dok su joj suze vlažile dlanove.
Divlje i srdito gundao je sta-
rac. Bilo je to režanje medvj-
dice koja štiti svoje mladunče.

— Ti, pseto, ti, prokleta
pseto...! — urlao je Sinclair
udarajući Lukea koji se sklup-
čao u uglu sobe ne želeći pru-
žati otpor. Udarci, gusti poput
tuče, zasipali su ga i on je osje-
tio kako mu bolovi potresaju
cijelo tijelo.

— Tata! Pusti ga, tata! —
kroz suze je preklinjala Eve, ali
otac je nije čuo.

Vrata su se naglo otvorila.
Buck Shannon se s leđa baci
na starog. Njegova žena mu
htjede pomoći, ali je Lanse Gor-
don grubo uhvati za ručni
zglob. Zažarenih očiju gledala
je kako Buck Shannon hvata
njenog muža za ramena, baca
ga i udara šakama u prsa sve
dok mu nije ponestalo daha.

— Što se ovdje zbiva?

Buck Shannon se ogleda
dršćući od gnjeva.

— Želim znati što se ovdje
dogada? Zašto te je tukao?

Luke je šutio, Eve Sinclair
takoder. Nekoliko trenutaka se
čulo samo teško dahtanje sta-
rog Sinclaira. Tada Buck Shan-
non upitno pogleda djevojku
shvativši sve.

— Van! — zareži oštro, a
Luke dršćući kimne. — Poslu-
šaj me, starče! — Shannonov
glas je bio oštar. — Sljedeći put
neću pitati tko od vas dvojice
ima pravo. Zato se kloni mog
brata. Udariš li ga još samo
jednom...

Luke Shannon je još stajao
iza njega i gledao starca pog-
nute glave. Kad se stari uspra-
vio, Luke je u njegovim očima
vidio samo beskrajnu tugu i
razorenu nadu! Uplašeno se
okrenuo i pobjegao. Buck Shan-
non ga je slijedio.

Stari pogleda kćer i šuteći
protrese glavom. Otvorila je
usta da nešto reče, ali kad je
opazila bljedilo na očevu licu,
suzdržala se.

— Ti se nisi branila! — reče
napokon Owen Sinclair. Ona
odmahne glavom. — On ti se
dopada, dakle...

Ona potvrdi. Suze su joj se
već osušile na licu. Otac
ustane i korakne prema njoj.
Visok i širok poput kamene
gromade stajao je pred njom.
Osjetila je kako je položio
tešku ruku na njenu glavu.
Kad je podigla glavu, opazila je
vlažno svjetlucanje u njegovim
očima. Uхватила ga za ruku i
prislonila je uz lice. Jecala je
glasno i suze su opet curile niz
meko lice. Osjetila je da očeva
ruka miriše na smolasto drvo,
dobru, tvrdnu zemlju, konje i
duhan...

Tada se odjednom bolesnik
pomaknuo na postelji i otvorio
oči.

— Tata... — reče i Owen Sin-
clair šutke kimne.

— Dolazi ovamo! — poviče
Buck Shannon. — Sad je dosta!

Johnny Sinclair se trgne.
Imao je još jaku groznicu, ali
oštro izgovorene riječi je razu-
mio.

— Što je to, tata, što...?

— Ništa, sine!

Owen Sinclair se okrene, ali
kad je zastao na vratima, čuo
je uzbuđen glas bolesnika:

— Nešto ipak nije u redu, tata. Reci mi, što se događa!

Owen Sinclair mu nije odgovorio. Izišao je iz spavaće sobe, a Eve Sinclair šutke mladiću obriše vlažno čelo.

— Molim te, reci mi što se događa...

Glas mu je bio slab, a riječi izgovorene krajnjim naporom.

— Ništa, Johnny, mi...

Sjena se nadvila nad nju. Visok muškarac zaklonio je na trenutak svjetlo što je kroz vrata prodiralo iz susjedne prostorije i približio se krevetu. Buck Shannon pogleda bolesnika.

— Tko ste vi, gospodine? — Johnny se upitno zagleda u banditovo neobrijano lice.

— Zovem se Buck Shannon!

— Buck Shannon, dakle...

— Poznajete me? Odlično! Tada je svako objašnjenje suvišno. Slušajte me: ovdje čekamo sljedeću kočiju. Nikome se neće ništa dogoditi. Vi sigurno ne biste željeli da se vašem ocu, vašoj majci ili vašoj dražesnoj sestri nešto dogodi, zar ne? Kako vidim, postajete sve snažniji. To je dobro za mladog čovjeka koji živi u ovoj zemlji. Ali upotrijebite svoju snagu tamo gdje je potrebna. Zato ne pokušavajte učiniti ništa besmisleno. Ostanite u krevetu i ozdravit ćete! Ne pokušavajte izići! To bi bilo sve.

Johnny Sinclair ga je slušao otvorenih usta. Uznemireno je disao, a Buck Shannon se šuteći okrenuo.

— Što ste rekli... da ste se ovdje ugnijezdili, vi...?

— Pripazite na riječi, mladiću. Mislim da ne želite puzati

preda mnom. Zato pazite kako se ponašate!

— Ja...

— Molim te, Johnny!

Eve molećivo pogleda brata. Ali on se uspravi na jstuku i poviče za Buckom Shannonom:

— To neće biti tako jednostavno! Još ćete vi mene upoznati...!

— Zar si poludio? — Eve ga gurne na jastuk. — Johnny, poslušaj me! To će potrajati samo još nekoliko sati. Oni su došli navečer i... — zastala je odjednom. — Uskoro će jutro, ali ja uopće nisam umorna! — začuđeno je gledala mladića. — Budni smo cijelu noć, a ja uopće nisam umorna!

— To se događa, Eve. To je zbog uzrujavanja...

Johnny se opet počeo jako znojiti i groznica je tresla njegovo tijelo. Zubi su mu cvokotali dok ga je Eve brižno omotala pokrivačem. Uskoro je opet bio u nesvijesti. Eve izade iz sobe i zatvori vrata za sobom. Ne gledajući nikog, sjedne na svoje mjesto. U sobi je bilo tiho. Muškarci su šutke sjedili. Owen Sinclair je zario glavu među ruke, a njegova žena je sklopljenih očiju tiho molila. Napokon ustane Lanse Gordon i krene od jednoga do drugog prozora, širom otvarajući okna.

Hladan, vlažan jutarnji zrak prodirao je unutra. Ljudi su naježili od zime. Vatra u kaminu je bila već posve slaba i Slim Grover je žaračem pokušavao razgorjeti žeravicu. Stavio je debelu kladu na žeravicu, a bacio je i drvo u veliku

peć na kojoj je još stajao lonac s kavom.

Lanse Gordon se zagledao van. Siva maglena koprena dizala se iznad Crvene rijeke i širila ravnicom. Cvrknut ptica razbijao je tišinu ranog jutra, a rosa je pala na travu i grmlje. U daljini se čulo tiho žuborenje rijeke. Danje svjetlo bilo je preslabo da bi rastjeralo maglu, pa je izgledalo da noć još ne želi ustupiti svoje mjesto danu.

Lanse Gordon ostavi otvoren prozor kraj vrata. Okrene se i reče:

A sad... vruća šalica kave i nešto za jelo... to bi bilo veličanstveno!

Žena se i ne pomakne. Buck Shannon kimne i pogleda je:

— Madam, spremite nam doručak!

Ona otvori oči. Izborano lice se lagano trgne i ona kimne.

— Jaja, šunka i kruh. Piće vam ne mogu dati.

— To će biti sasvim dovoljno.

Lanse Gordon sjedne i počese si neobrijanu bradu. Nasloni se i ispruži noge.

— K vragu, volio bih malo odspavati.

— Tek kad budemo imali novac i bili stotine kilometara daleko prije ne.

Na slabom danjem svjetlu što je prodiralo kroz prozorska stakla Buck Shannon je djelovao neispavano. Lice mu je bilo blijedo, a oči uokvirene tamnim podočnjacima. Prišao je prozoru i pužudno uvlačio hladan zrak u pluća. Dok je slušao kako iza njega cvrče jaja u tavici, opazio je kako je lagani vjetar posve rastjerao sivi ma-

gljeni zastor. Sunce se polagano uspinjalo prema nebeskom svodu. Toplim je sjajem sad obasjalo sav život na zemlji, a mutnim valovima Crvene rijeke dalo je sjaj tekućeg zlata.

— Jučer je oluja porušila koral — reče Shannon i pripali cigaretu. Vрати se k stolu i udahne miris svježe kave.

— Sve ćemo vam platiti, gospodo, ne trebate...

— Od vas ne bih uzela ni centa! — uzvрати mu ona promuklo. — Ne smatram se članom vaše bande. Vi ste nas ovdje napali. Želim mir i zato vam spremam jelo. Neću dopustiti da mi platite, ali se od srca nadam da vam vaši planovi neće poći za rukom. Nemojte misliti da ćete nam svojim prljavim novcem začepiti usta, iako ga nemamo dovoljno i iako nam je potreban. Zapamtite, banditu, mi smo možda siromašni, ali imamo ponosa!

Ona se uspravi i s mržnjom ga pogleda. Buck Shannon je držao u ruci lončić s kavom i šutio. Teško dišući Owen Sinclair ustane i položi ruku na ženino rame:

— Pusti to, Martha. Vjeruj mi, siromašni kao ovi ljudi nikad nećemo biti. Pa makar oni imali stotinu tisuća dolara, a mi ni centa, bit ćemo bogatiji. Samo što to oni neće nikad shvatiti.

Koraćao je po sobi. Pod je škripao pod njegovim nogama. Duboke bore su se usjekle u kutove njegovih usana. Djelovao je umorno. Zastao je pred Lukeom Shannonom, gledajući ga šuteći, bez mržnje.

– Svatko griješi, mladiću – mrmlijaio je a Luke se ga nije usudio pogledati. – Svatko griješi. Najveće greške čine se u mladosti, kad se još mogu ispraviti. Greške u starosti... – zašutio je. – Nadam se da si me razumio.

Luke Shannon kimne. Razumio je. Ali kako je mogao reći čovjeku da je svoju grešku već ispravio. Da je čvrsto odlučio svoju kratku, ali krvavu prošlost potpuno izbrisati. Ne, morao je šutjeti. Kad bi njegov plan zbog neke nepromišljene riječi bio ugrožen, bila bi to najveća greška koju je uopće u svom životu mogao učiniti.

Martha Sinclair je u međuvremenu stavila tanjure na stol i donijela tavu iz koje se pušilo jelo. Jaja na oko crčila su još na masti, a miris pečene šunke otvarao je apetit. Muškarci napune tanjure, narežu tvrdi kukuruzni kruh i prionu jelu. Neko vrijeme se čulo samo slasno mljackanje i tiho zveckanje viljuška. Maynhard Jackson je pri jelu postajao sve blijedi. Upalih očiju, s bolnom grimasom na licu, doimao se iscrpljeno. Pojeo je samo nekoliko zalogaja i teškom mukom prostenjao:

– Shannone, moja rana... dobit ću groznicu. Dopusti mi da malo prilegnem. Srušit ću se sa stolca.

Buck Shannon podigne pogled sa svog tanjura i ispiti-vački se zagleda u grubo banditovo lice. Napokon kimne.

– Noge ćemo ti svezati, a desnu ruku učvrstiti uz rub kreveta, jasno?

Jackson odahne. Znoj mu se slijevao niz lice. Ustao je, ali bio je toliko slab da se činilo da će svakog časa pasti. Luke Shannon ustane i uhvati ga ispod ramena. Canton ustane također i podupre svog šefa. Zajedno ga odvedoše u zajedničku spavaonicu i plegnu na jedan od kreveta. Maynhard Jackson je već bio bez svijesti.

Canton rastrgne zavoj i pogleda ranu. Rupa koju je načinio metak bila je krvava i izgledala je poput kratera u upaljenom mesu.

– Prokletstvo! Treba izvaditi metak.

Luke Shannon kimne gutajući slinu. Morao je odvratiti pogled:

– Možda bi netko od nas mogao to učiniti?

– Možda.

Canton ga pogleda.

– Mogao bih pokušati. Ali potreban mi je nož. Ako metak brzo ne izvadimo, dobit će upalu i morat će mu se amputirati ruka. Ako bude imao sreće, kost će mu ostati neozlijeđena. Inače neće koristiti ako mu izvadim metak.

– Pokušaj!

– Pitaj svog šefa!

Canton mrzovoljno spusti pogled prema svom vodi. Luke se vrati u blagovaonicu.

– Ruka će se morati odrezati ako metak ne izvadimo. Canton želi pokušati. Dat ću mu svoj nož.

Buck Shannon kratko razmisli pa reče:

– Lanse, idi s njim unutra i pripazi. Luke, užari nož!

Mladić kratko kimne i izvadi dugačak nož iz korica. Pođe

prema kaminu i gurne ga u žeravicu. Držak je postao toliko vruć da je mislio da će mu prsti izgorjeti. Izdržao je sve dok se oštrica nije posve užarila. Tada hitro skoči Cantonu koji ga je čekao. Ugrizavši se za donju usnicu, Lanse Gordon uperi revolver u bantita. Ali kad je on zario nož u ranu, Gordon brzo odvrati pogled.

Prodoran krik odjekivao je kućom poput krika umiruće životinje. Luke Shannon se baci na Jaksona držeći ga čvrsto sve dok od bolova nije opet izgubio svijest. Izobličeni olovni metak pao je na pod i tamnocrvena krv šiknula je iz rane i poprskala Cantonovu ruku. poput krika mu hitro dobaci zavoj i Canton ga čvrsto poveže oko ramena. Kad je još vrući nož odložio na noćni ormarić, graške znoja sjajile su mu se na čelu. Drhtavim je rukama podigao metak. Osvijetljen sunčanim zrakama što su prodirale kroz prozor blijedo je svjetlucao.

– To više ne bih mogao napraviti! Do vraga, nikad više!
– promuklo je šaptao.

– Nadajmo se da to više neće ni biti potrebno!

Muškarci su se upitno promatrali. Tada se na vratima pojavi Buck Shannon i upozori Cantona:

– Ti dodi ovamo! Lanse, čvrsto sveži Jacksona za krevet. Luke, dodi!

On se okrene, a Joss Canton pođe za njim pognute glave. Ramena su mu umorno visila. U desnoj ruci nosio je krvavi metak i stavio ga na stol pred Slima Grovera. Ovaj šuteći

kimne. Luke Shannon se zaustavi kraj prozora. Sunce je bilo visoko na plavom nebu. Kao da noć prije nije bjesnjela oluja. Luke krene prema vratima i otvori ih. Buck Shannon začuje struganje drva i poviče:

– Kamo ideš?

– Moram izaći!

Luke se lagano uputi prema staji. Zaustavio se kod svoga konja. Lupne životinju po vratu i zamišljeno se zagleda u korito s hranom. Okrene se i nestane u nekom kutu staje. Kad se malo zatim vratio, košulju je uvlačio u hlače. Preko ruke je držao haljetek a oko bokova je ukoso zategnuo opasač. Korice je učvrstio tankim remenom koji je stegnuo oko natkoljenice.

Raširi prste i munjevito zgrabi oružje. U ruci je čvrsto i sigurno stezao držak. Isti postupak ponovi još nekoliko puta i zadovoljno kimne. Sa m Buck ga je naučio pucati. Luke se uputi prema vratima staje. Pratio ga je miris svježeg sijena pomiješan smradom konjskog izmeta i zamašćene kože. Promatrao je kako se sunčane zrake ulazeći kroz usku pukotinu na vratima igraju sa zrnima prašine. Tada odjekne pucanj.

Potmuli prasak čuo se iz kuće i Luke Shannon zaprepašteno zastane. Osjetio je kako ga žmarci podilaze. Nekoliko trenutaka se nije mogao ni pomaknuti. Onda izvuče revolver, izide iz staje i potrči prema kući. Disao je ubrzano i visoko u grlu osjećao kucanje srca.

Iz kuće je dopiralo uzbuđeno komešanje glasova. Prodorni vrisak i glasne kletve. Eve je jecala. On čvršće stegne oružje. Grlo mu je bilo suho. Stari Sinclair je vikao, a Buck divlje psovao. Gotovo se bojao ući unutra. Tada gurne vrata i pogleda po prostoriji.

Vrata spavaće sobe bila su otvorena. Na pragu je ležao Johnny Sinclair, a ispod njega puška. Pokraj njega je klečala njegova sestra Eve i držala mu glavu u rukama. Johnny Sinclair bio je mrtav.

XIV

Drhtavih ruku Luke zatvori vrata za sobom. Osjećao je vrtoglavicu.

— Što... što se dogodilo? — mucao je opazivši odjednom da još drži revolver u ruci, pa ga je spremio u korice zabezeknuto gledajući svog brata.

— Ostani stajati, stari!

Buck Shannon nije imao oružje u rukama, ali Luke je vrlo dobro znao da se to u jednoj sekundi može izmijeniti. Owen Sinclair je bio bijel poput zida. Koža mu je djelovala uvelo i izgužvano, a usta plavičasto. Kad je podigao šake, moglo se opaziti kako dršću. Krvava se lokva širila ispod ubijenog. Očima mutnim od suza Eve je prepoznala Lukea Shannona. Povicima mu je nešto što nije razumio, a potom se bacila na tijelo svog brata.

— Što... što se dogodilo?

Luke upitno pogleda Lansea Gordona, ali mu on ne odgovori. Slim Grover razvuče lice i progunda:

— Momak se vjerojatno probudio. Možda je to učinio u groznici. Tko bi to sad znao?

— Da, i... zašto je sad mrtav?

— Jer ga je tvoj brat ustrijelio, momče! — reče Joss Canton.

— Ali... ali nije ga mogao samo tako ustrijeliti.

Lukeov glas je drhtao. Pogled mu je sijevao uokolo. Nedaleko od njega je stajao Indijanac. Šutljiv, uspravan, bezizražajna lica, ali u njegovim je očima plamtjela divlja vatra.

— Ali...

— Čuj, mladiću! — Slim Grover slegne ramenima. — Momak se najednom stvorio na vratima. Zacijelo je unutra pro našao pušku. U svakom slučaju, uperio nam ju je pod nos. Prokleta neugodan osjećaj. — Da, tvoj brat mu je tada rekao neka se vrati u krevet, ostavi ovdje pušku i tako dalje. Ali on to nije htio. Valjda mu je tada pozlilo, jer se naslonio na vrata. Puška je kliznula na pod. Čuo se pucanj. Sve se odvijalo prebrzo, momče! Vidio sam samo da se momak srušio. Žene su počele vrištati, a stari je pokušao Bucka ščepati za grkljan!

Luke Shannon je čuo riječi, ali nije mogao povjerovati u njih. Kao u transu koračao je do ubijenog. Prošao je između Bucka i Sinclaira i kleknuo kraj mladića, koji je bio najviše dvije godine stariji od njega. Zagledao se u širom otvorene, ukočene oči i blijedo lice na kojem se i u smrti opazala groznica.

Tada su ga pogodili udarci, ali kao da ih nije osjetio. Vidio

je samo užasnuto, izobličeno lice Marthe Sinclair. Oči su joj bile pune suza. Radom ogrubjelim šakama nemilosrdno ga je udarala. Vikala je neka ide dovraga jer je ubojica, najobičniji ubojica. On ustane i povuče se natrag. Tada opazi Bucka i poviče:

— Što te spopalo? Ubio si bolesnog čovjeka! On se uopće nije mogao braniti. Zašto si pucao u njega? To je ubojstvo, čisto ubojstvo! I svaki put mene uvlačiš u svoje prljave poslove. Ubiti bolesnog čovjeka, zašto... zašto?!

Lice Bucka Shannona bilo je hladno i neprijazno, a Lukeove usne su drhtale.

— Nikad više neću sudjelovati u tvojim poslovima, neću, nikad više! Odlazim i nećeš me spriječiti, idem...

Glas mu se prekinuo, a Buck Shannon poviče:

— Zaveži gubicu!

Šakama ga je zgrabio za ovratnik i otkinuvši mu nekoliko dugmadi s košulje, silom ga privukao prema sebi.

— Slušaj me dobro, momče!

— prositka tiho. — Slušaj, nikamo ti nećeš otići! Otkad te mrtvaci izluđuju? Ja još naređujem. Rekao sam ti da ostaješ ovdje! Ako ne želiš, svezat ću te uz peć.

— Tko će me svezati? Zar Lanse? On može biti sretan što je noćas jeftino prošao!

Luke je vikao Bucku u lice, a ovaj je od srdžbe postajao sve bljeđi.

— Sa m'ću to učiniti, balavče!

Snaznim udarcem odbacio ga na stol. Dva tanjura su pala na pod i sa zveketom se raz-

bila. Luke je osjetio oštar bol. Teško dašćući, gornjom polovicom tijela ležao je na stolu zagrizavši u donju usnicu.

Buck Shannon je opet pogledao Sinclairove. Stari je u međuvremenu sjeo položivši u krilo glavu mrtvog sina. Kvrjavim, krupnim rukama nježno i oprezno je milovao ravno, blijedo lice. Njegove oči su bile tupe i prazne. Na desno rame naslonila se sklopljenih očiju njegova Eve i tiho ridala u sebi.

XV

— Tko zna što se zbiva tamo na postaji?

Šerif zamišljeno pogleda maloga debelog čovjeka.

— To bih i ja volio znati. Ako su se momci jučer navečer ondje sklonili pred olujom, oni su ljudi zacijelo proveli tešku noć. Nadam se da su se ponašali razumno, bez gluposti. Netko ponekad želi glumiti junaka. Glupo je što je Shannon radi napada na kočiju izabrao stanicu. Ali to je za njega sigurnije.

— Prokletstvo, baš bih želio znati kako su oni tamo!

— Saznat ćemo to uskoro. Same! — odvrati Blake zijevajući. — Ali ako nekom iz obitelji bude nedostajala makar i jedna vlas s glave, neću imati obzira prema toj bandi. Zvijezdu ću spremiti u džep!

— Možda su nekog ubili. To bi bilo loše po vas, šerife. Ako ljudi saznaju da ste znali za napad, pitat će se zašto niste opomenuli Sinclairove. To bi

bilo normalno, zar ne? Ako se nešto dogodilo nekom iz obitelji, vama će se pripisati krivnja!

— Glupost, Same! — odvrati šerif umorno i razdraženo. — Nije bilo dovoljno vremena da ih opomenem. Nikom se nije ništa dogodilo. Momci su se polakomili za novcem, pa zašto bi onda nekog ustrijelili? S tim oni nemaju ništa!

— Možda bi bilo bolje da smo dojahali do stanice i tamo pričekali bandu! — dobaci drugi.

— To ne dolazi u obzir. Obavijest sam prekasno primio! — šerif gurne šešir dublje na zati-ljak. — Kočija je bila jedina mogućnost. Ali da li se moglo nekome nešto dogoditi? Shannonova banda dosad nije nikoga od staničnog osoblja ubila.

— Da, jer nisu pružili otpor. Svaki put kad su banditi došli, oni su poslušno digli ruke. Oni bi pobrali novac i nestali. Ali dvadeset četiri sata su duga, šerife! A upravo toliko banda drži Sinclairove. Za to vrijeme se može štošta dogoditi.

— Što ćeš učiniti s momkom koji ih je izdao?

Blake tiho fućne.

— Pustit ću ga.

— Zar si poludio?

— Nisam! Usluga za uslugu!

— Blake se smiješio. — Vi to ne razumijete. Mali je bezopasan. Uglavnom je imao zadatak čuvati konje i pripaziti ako tko naide. Buck ga je stalno vukao sa sobom. Momak nije loš. Zašto bi mi inače rekao za prepad? Ne, nema smisla strpati ga u zatvor! On zaista

nema ništa zajedničko s bra-tom. Pružit ćemo mu priliku da nestane, koju će on, vjerujem, iskoristiti. Ali za ostalu trojicu vješala su već pripravna. Onaj Clint Woodward ima na duši osamnaest dokazanih ubojstava. Koliko ih ima koja se ne mogu dokazati, vrug bi ga znao. On je najopasniji čovjek bande. Hladnokrvan i beskrupulozan. Lanse Gordon je bivši kartaš. Za vrijeme rata je dezertirao... znate kako to već ide? Brz je i okrutan. Ali nema živce poput Woodwarda i Shannona. Tipičan kartaš: izvana je poput stijene, iznutra dršće poput pruta. Kad postane gusto, napušta svoju ulogu. Plašljiv je i nepredvidiv.

— Buck ste sve to saznali?

— Bio sam s njim u istoj četi za vrijeme rata. Obojica smo bili na strani Južnjaka, a Gordon je bio kaplar u mom vođu.

Blake se nakašlje.

— Buck Shannon je hladnokrvni revolveraš, lukav poput lisice, opasan poput zmije. Svoje ljude drži pod apsolutnom kontrolom. Slušaju svaki njegov pogled. Kad se ja i Mac prišuljamo iza kuće, on je jedini koji za nas može biti opasan. Ima uši poput Indijanca.

— Blake teško uzdahne.

— Dva teksaška rendžera i jedan zamjenik šerifa nisu u to vjerovali, inače ga ne bi potcijenili.

— Vidite, šerife — plavokosi se nasmijulji. — Da sam to jučer znao, sigurno se ne bih sjetio da pođem s vama. Sad mi ne preostaje ništa drugo. Osim toga, nisam sastavio oporuku.

— Što ćeš ostaviti u nasljedstvo? Šešir?

— Ne — ljuto se iskesi plavokosi. — Svoje veselo srce!

XVI

Tiho su šumili valovi Crvene rijeke, a lagan vjetroć pirio preko brežuljaka na kojem je iz svježeg humka virio križ od brezova drveta.

Upalo lice starog čovjeka se trgne i on obriše suze što su vlažile obraze. Tiho je jecala Eve Sinclair, držeći čvrsto majčinu ruku.

Postrance su stajali ostali. Lanse Gordon je žvakao staru cigaretu da bi naposljetku ispljunuo njen okrajak u rijeku. Luke Shannon je čučao u travi, a lice zakopao u ruke. Owen Sinclair nije govorio. Duboko je uzdahnio.

— Hvala... hvala ti, sine moj!
— prošaptao je naposljetku, sklopio ruke i spustio snažnu glavu. Vjetar se nježno poigravao njegovom sijedom kosom.

Isprekidano, bezglasno je mrmljao molitvu, a kad ju je završio, stajao je još dugo nepomično na istom mjestu. Valovi su tiho zapljuskivali pješčanu obalu.

— Želio je uvijek ovdje ležati, ovdje pored rijeke. Volio je rijeku kao i ja...

Owen Sinclair je zagrlio svoju ženu. Ona je šutjela.

— Sjećaš li se da je uvijek dolazio ovamo da se odmori? Rado je slušao kako voda žubori i šumi, kako se oblaci nadvijaju nad zemlju i kako noć tjera danje svjetlo. Volio je zemlju, Martha, on... — glas ga je izdao.

— O, tata, sve je to tako strašno!

Eve je rukom zgrabila njegovu košulju. On je privukao njenu glavu na prsa, brižno joj milujući kosu.

— U našem životu mnogo se toga dogodi što moramo podnijeti, iako mislimo da to nikad nećemo moći. Ipak nam vrijeme pomaže da spoznamo da smo preboljeli i tada se tome čudimo. Sve prolazi, Eve, pa i najgori trenuci!

Podigao je bljedo, izborano lice i zagledao se u daljinu, daleko preko rijeke.

— Sve što se ovdje dogodilo zaboravit ćemo jednog dana!

— Johnnyja neću nikad zaboraviti! — Eve se stisne uz oca.

— Nećemo ga zaboraviti, dijete moje! Ali sve što se ovdje dogodilo, to ćemo zaboraviti.

Owen Sinclair prihvati kćerinu ruku i suosjećajno je stisne.

— Pođimo kući!

Oni kimnu i šutke krenu prema kući. Banditi su ih slijedili. Kad su zatvorili vrata za sobom i opet se našli u kući, osjećali su samo tugu i potištenost u njoj. Na podu, gdje je ležao Johnny, vidjela se tamna mrlja. Na podu su ležali i razbijeni tanjuri, a na stolu olovni metak koji je iz ramena svog šefa izvadio Joss Conton. Kava koju su ispijali ohladila se u šalicama.

— Koliko još imamo vremena? — upita tiho Buck Shannon.

Lanse Gordon podigne poklopac svoje zlatne džepne ure i promrmlja:

— Još otprilike sedam sati. Nikad se točno ne zna kad stiže kočija.

— Sigurno — Shannon neprijazno kimne. Kad je iznenada pogledao Jacksonove ljude, oni se uplašeno trgnu. — Željeli ste isprazniti kočiju, ne?

Oba kimnu istovremeno, kao po komandi, dok im je u očima plamtio strah. No Buck odmahne nezainteresirano.

— Dakle, moram vas obradovati. Vi ćete zbilja isprazniti kočiju!

— Zašto?

— Jer je Woodward mrtav i jer netko mora ovdje paziti na ljude. Možda ima još junaka u obitelji.

— Ne govorite tako o mom sinu!

Lanse Gordon uputi starom pogled koji je značio opomenu.

— Dobit ćete pola — nastavi Shannon. — I to ako ćete sudjelovati. U protivnom ne dobivate ništa, osim možda isto ono što je dobio vaš šef.

Muškarci su se međusobno pogledali i ponovo kimnuli.

— Dakako, gospodine Shannon. Kako želite.

— Dakle, Luke, ti Buck u kući kako je dogovoreno. Ja ću stajati vani tik uz kuću, da imam dobar pregled. Lanse će legnuti iza napajališta i držati na nišanu drugu stranu kočije. Vas dvojica ćete pobrati novac.

Na trenutak je sve utihnulo. Tada Joss Canton ustane i promuklo reče:

— Mislim da neću sudjelovati, gospodine Shannon.

Buck Shannon ga hladno odmjeri i kimne Gordonu:

— Lanse!

Kartaš polako izvuče kolt iz korica. Canton je pobijelio poput zida.

— Ne želim biti žrtveno jagnje, Shannone. Prvi smo na nišanu pratiocu dok su vaši ljudi u sigurnom zaklonu. Ne, Shannone, ne želim sudjelovati, ne želim počinuti samoubojstvo.

— Ah! — Shannon kimne Lanseu Gordonu.

S usiljenim osmijehom Gordon podigne kolt. Cantonove su ruke položene na stol, počele drhtati. Šutio je, odlučno skupivši usne.

— Dobar sam strijelac — blagim tonom je započeo Gordon svoju priču. — Kladim se da ću pogoditi tvoje lijevo uhance, Cantone!

— Kladim se da nećeš, Lanse! — srdito se smijao Buck Shannon dok se Canton preznojavao.

— Pokazat ću ti, šefe.

Lanse Gordon obližne vrškom jezika suhe usnice i zategne kokot.

— Prokletstvo, Shannone, ne tražite to od nas. Mi se odričemo svega, samo ne zahtijevajte da budemo dobra meta za njihove cijevi.

Canton je jedva govorio. Rukama je grčevito stiskao rub stola. Njegov kompanjon Grover šuteći je sjedio pored njega i nije se usudio ni pomaknuti. Lanse Gordon je točno ciljao. Cijev revolvera, promjera kažiprsta, bila je uperena u lijevo Cantonovo uho.

— Dakle, Cantone!

— Pucajte! — prosikće muškarac izazovnim glasom. — Pucajte! Ako nas ranite, nećemo vam moći vaditi ugljen iz vatre.

Lanse Gordon povuče okidač. Pucanj je zatutnjio, a Joss Canton kriknuo u divljem strahu. Sklopio je oči i povikao:

– Ne!

Ponovo je sve utihnulo. Smrdljiv dim baruta ulazio je ljudima u nos. Okamenjena lica Sinclairovi su sjedili na svojim mjestima. Očekujući bol, Joss Canton se nije usudio ni pomaknuti. Ali nije osjećao ništa. Očekivao je da će krv iz uha poteći vratom, ali nije osjetio ni toplinu, ni vlažnost. Podigao je drhtavu desnu ruku i oprezno opipao glavu. Prstima je prelazio uhom zbunjeno buljeći Lansea Gordona. Kartaš je držao revolver u šaci i slabo se smiješio.

– Imao si pravo, Buck. Nisam pogodio. Da smo se kladili, ja bih izgubio.

Canton nije rekao ništa. U njegovim žilama divlje je kucala krv.

– Ostavi ga, Buck – javi se Luke Shannon sa svog mjesta.

– Zaveži, mali! Znaš, Lanse, vjerujem da ćeš uspjeti. Samo moraš više vježbati. Pokušaj još jednom.

– Nisam siguran, Buck.

Lanse Gordon počese zati-ljak revolverskom cijevi.

– Sad si vidio da sam loš strijelac. Jednom ću tako pogoditi glavu. Ne jamčim, ali to se može dogoditi. Što ćemo tada učiniti?

– Njegova glava ne vrijedi mnogo, Lanse. Pokušaj mirno još jedanput.

Joss Canton je krajičkom oka opazio opasno mahanje revolverskom cijevi.

– Ne, molim vas pustite to, Shannone.

– Dakle, sudjelovat ćete?

– Neću, ali...

– Lanse!

– Izabrao sam desno, šefe – reče Gordon.

– Stoj... ne!

Tane je već pojurilo, a strah je izobličio Cantonovo lice. Metak je raznio donji dio banditova desnog uha. Nekoliko kapljica krvi procurilo mu je niz bradu na odjeću. On pritisne maramu na ranicu i blijeda lica kimne:

– Ja... ja ću sudjelovati, Shannone!

U očima mu se nazirala beskrajna mržnja. Shannon pogleda Grovera.

– A ti?

– Ja... također.

– Šteta!

Lanse Gordon spusti oružje u korice pošto je čahure zamijenio novim mecima.

– Na tebi sam još mogao vježbati, Cantone!

– Jednog dana... – započeo je Canton i razignirano ušutio.

– Jednog dana, Cantone – počne Lanse Gordon. – Jednog dana se više neću morati baviti malim, prljavim razbojnicima kao što ste vi!

– Zar smo mi nešto drugo?

– javi se ljutito Luke. – Zar i mi nismo ništavi, mali razbojnici?

– Tvoj brat nema visoko mišljenje o nama, Buck! – reče Gordon. – Slušaj, braco Luke, ubrajaš li i sebe u svoj opis našeg posla?

– Svakako! – Luke skoči udarajući bijesno čizmama po podu. – Tako dugo dok sam s

vama, ne preostaje mi ništa drugo.

— Zanimljiv je momak taj tvoj braco, Buck. Dosljedan u svemu što kaže i učini, točno kao ti, samo na drugi način. Sa m se prozvao razbojnikom!

— Mi smo, dakle, razbojnici? Smijujući se, Buck Shannon se lagano nasloni na stolac.

— No, lijepo, braco, razbojnici...

— Nisam tvoj brat. Kad ćeš to napokon naučiti? Lukeovo lice se zažarilo.

— Ah! — mrmljao je Buck Shannon hladnokrvno. — Klipan će mi reći što da od njega naučim! Momče, za mene je bolje da nisi moj rođeni brat. Živio bih u stalnom strahu da ne postanem lud kao ti, jer tako nešto se može naslijediti. Na sreću, moj je otac bio normalan čovjek!

Luke se trgne. Brzo hvatajući zrak on poviče:

— Što želiš time reći? Što to znači?

— Razmisli, Luke, razmisli!

— Moj otac, dakle, nije bio normalan?

— Bio je pijanac koji je svoja shvaćanja prenio i na tebe. To se opazalo i po tome što je radio sve dok mu iz prstiju nije potekla krv. Šteta što je moj otac umro i što se majka udala za tu pijanduru. Inače bih imao pametnog brata, a ne momka rođenog da bude pop.

— Zbog čega vrijeđaš mog oca! Ti si ga ustrijelio, a sad se usuđuješ da ga vrijeđaš?

— Zašto je bio glup i šuljao se noću kroz prozor? Ta svatko bi pomislio da je provalnik.

— Ti si dobro znao da je to on. Namjerno si ga ustrijelio jer je otac znao da si ukradio stoku i jer te želio prijaviti šerifu. Ubio si ga s predumišljajem!

— Možda, braco. Ali on je mrtav. I što se to tebe danas tiče? — hladno se smiješio Buck Shannon. — Mnogo njegova nosiš u sebi. Iz tebe nikad čovjek, Luke!

— Što podrazumijevate pod čovjekom? — javi se iznenada Eve Sinclair svojim zvonkim glasom. — Da li je to onaj tko nosi velik revolver, koji ubija, na svako pitanje odgovara udarcem šake, koji napada kočije? Smatrate li da je to čovjek?

— Što vi smatrate čovjekom? Zar Malog?

— Ponovi još jednom: »Mali«! Luke stisne ruke u šake.

— Ne! — odvrati hladno Eve Sinclair. — Tako dugo dok je s vama, ne može se nazvati čovjekom. On je još nezreo, inače ne bi bio u vašoj bandi. Ali ako želite vidjeti čovjeka, tada pogledajte mog oca. Onaj tko pošteno i teško radi i vodi častan život taj se može nazvati čovjekom. Vi ste čudovište, Buck Shannon, zvijer koju treba ubiti!

Osmijeh se zaledio na Shannonovu licu.

— Ne sviđa mi se kad se tako govori, gospodice — reče.

— Čini mi se da je ovdje bilo dovoljno mrtvih!

Ona je problijedila i ugrizla se za usne. Pred očima joj je izronio užasan prizor kad je ubijen njen brat.

— Ne morate to isticati kao junački čin, gospodine Shannon — umorno se javi Sinclair.
— Vi znate za što ste sposobni i žalosno je ako takva djela smatrate junaštvom.

— Tko to kaže? Ja samo čuvam svoju kožu, i to je sve.

— Johnny vam nije mogao ništa učiniti jer se odmah onesvijestio.

— Tko to zna? On bi pucao, stari, vidio sam mu to na licu.

— Možda bi pucao, a to ne bi bilo šteta.

— Već sam rekao da ne trpim takav način razgovora!

— U mojoj ću kući reći što želim. Nećete me ušutkati!

— Mislite? Ne primoravajte me na to!

— Pusti ljude na miru, Buck! — reče Luke.

— Ah! — Shannon pogleda brata. — Ne moraš se bojati! Tvojim Eve se ništa neće dogoditi.

— Ne govorite tako o mojoj kćeri, Shannone. Ona nema ništa sa ženama na kakve ste vi naviknuti.

— Žena je žena!

Shannon ustane i primakne se prozoru. Žarko poslijepodneвно sunce obasjavalo je zemlju.

— Samo ako imaš dovoljno novaca...

Ušutio je, a kad se okrenuo, opazio je da ga stari Sinclair i Luke Shannon čudno gledaju. Njihove oči su bile ispunjene prezirom, odvratnošću i mržnjom. Ipak nije rekao ni riječi.

— Uskoro moramo biti pripravnici!

Šerif Blake izvuče kolt iz korica i zarotira bubanj. Spretno stavi patrone u bubanj.

— Moramo ići na sigurno. Puške ostaju ovdje, revolveri će biti dovoljni. Vi u kočiji ćete se podijeliti na obje strane i sakriti glave dok se momci ne približe kolima. Otvorit ćete vatru bez opomene, inače će biti prekasno...

Dostojanstveno i polagano šerif gurne posljednji metak u ležište bubnja smiješeći se.

— To nikad ne bih mogao povjerovati. Buck Shannon mi dolazi na nišan!

— Pričekajte malo, šerife! — javi se plavokosi vrteći usput revolver na kažiprstu. — Najprije ćemo morati dobrih četvrt sata pješaćiti, a to mi ne čini zadovoljstvo. Osim toga, bit će već posve mračno kad stignemo.

Blake razvuče lice u kiselu grimasu.

— Da sam to znao, ne bih obukao čizme za jahanje.

On tužno pogleda svoje čizme s visokim potpeticama, koje su bile izrađene tako da nozi jamče čvrst oslonac na stremenu.

— Možda bismo mogli ići bos?

— Zašto ne? Mogli bismo ovdje ostaviti i hlače! — bijesno reče Blake. — Buck Shannon bi puknuo od smijeha kad bi nas vidio. To ne bi bilo loše!

— Imate pravo. — Plavokosi se promeškolji na sjedalu. — Ali ne vjerujem da vi nekog

možete nasmijati. Vi uopće nemate smisla za humor, šerife. Zamislite da stojite pred njima samo u poderanim kratkim čarapama i gaćama. Mislite li da bi to bilo smiješno?

— Ne bi! — zareži Blake razdraženo. — ali kad bi ti tako stajao, Mac, to bi bilo strašno komično!

Muškarci su i dalje zbijali šalu i grohotom se smijali dok je kočija nastavljala vožnju dobro poznatim, izgaženim putem.

Ali njihov je smijeh je bio neiskren, a šala usiljena. Bili su svjesni da se voze u susret paklu i da ova vožnja za nekog od njih može biti posljednja.

Buck Shannon i njegovi ljudi bili su opasni. Trinaest pljačkaških napada na kočije u posljednja dva mjeseca, a banda nijednom nije uhvaćena! Svaki pokušaj obrane odbijen je brutalnom silom. Shannon je bio brz poput zmije. Opljačkane žrtve pričale su nevjerojatne stvari o njegovoj sposobnosti.

Posao u koji su se upustili uvijek je igra na sreću, u kojoj je ulog život a dobitak slava o kojoj će onda slijedećih nekoliko dana pisati sve novine. Neki drugi slučaj možda će je zamijeniti porazom. U Oklahomi ima mnogo bandita čija pucnjava odjekuje gradovima kad oni napadnu. Mnogo je bandi poput Shannonove i mnogo je šerifa i možda će sutradan glavni hit lokalnih novina biti ubojstvo šerifa i njegovih pet pomagača koji su pronađeni mrtvi u Sinclairovoj postaji.

Ali ljudi nisu željeli misliti na to. Što su se više približavali cilju postajali su sve nervozniji. Kradom su pogledavali džepne ure i usiljeno se smiješili. Pred njima su lebdjele slike njihovih najbližih: žene i djece, ali crne slutnje nisu ihobuzimale. Gore je kočijaš loše pjevao neku staru pjesmu o vlaku koji su napali Indijanci. Oni u kolima su mu se pridružili tihim hrapavim glasovima.

XIII

— Mislim da bi bilo najbolje da prije nešto pojedemo — reče Lanse Gordon i pogleda na sat. Od metala se odbijao sjaj vatre iz kamina. Buck Shannon potvrdi.

— Ideja nije loša. Pred nama je dalek put. Molim, madam, spremite nam nešto!

Lice žene je ostalo nepromijenjeno. Na njegovim grubim crtama nije se opažala tuga što ju je osjećala. Mast je već crvčala u tavici kad je ona, odsutnih misli razbila jaja u nju i razrezala šunku na komadiće. Dok je miris jela dražio noseve ljudi, Slim Grover promrmlja:

— Možda bismo trebali nešto i odnijeti Maynu!

— Pođi s njim, Luke!

Buck Shannon opet pripali cigaretu. Ni sam više nije znao koliko ih je popužio. U njemu je rastao nemir. Još jedanput pogleda prema uri iznad kamina i zagleda se kroz prozor. Večer je stigla. Sumrak je prekrrio zemlju, a noć se šuljala s one strane rijeke. Mjesec je s neba bacao slabašan sjaj na

Crvenu rijeku koja je nalikovala na srebrnu vrpцу.

Eve Sinclair je stajala uz otvoren prozor kraj vrata. Na brežuljku se kroz tamu nazi-
rao križ na svježem humku. Suze su potekle niz njene obraze i ona ih je kradom bri-
sala. Straga je zveckalo posude što ga je njena majka stavljala na prostrt stol. Potom su se začule viljuške.

Johnny! Sjetila se kako ju je brat prvi put poveo prema ri-
jeci. Bojala se nabujale rijeke. A sad Luke — zašto je bio s
baditima, zašto? Pitanja i pita-
nja su se nizala, a odgovora
nije bilo. Znala je da je sve bez-
nadno i da joj ne ostavlja mje-
sta snovima koje je još jučer
snivala. Njene snove, iste
kakve imaju tisuće djevojaka,
potisnula je gruba i bezob-
zirna zbilja. Svijet više nije bio
obojen ružičastim bojama.
Više nije čula pjesmu ptica.
Sunčeve zrake nisu dopirale
do nje. Sve u njoj činilo se
mrtvim i neizrecivo praznim.

Kad se okrenula od prozora,
hladan noćni zrak već je prodi-
rao unutra. Prošla je kraj Lu-
kea Shannona, ali se činilo da
ga nije opazila. On se prestra-
šio zapazivši njen izraz lica.

— Zašto niste došli danas na
večer, Shannone? — upita neo-
čekivano Sinclair. — Mnogo
toga bismo izbjegli.

Buck Shannon pohlepno
strpa u usta ukusan zalogaj i
reče:

— Iz sigurnosnih razloga
Tada ne bismo točno znali kad
stiže kočija. Danju nismo že-
ljeli doći jer bi nas izdaleka
opazili. Osim toga: morali smo

vas imati pod kontrolom. Za to
nije dovoljan jedan sat.

Buck Shannon je nastavio
jesti, a Owen Sinclair doda:

— Vi ste stroj, Shannone. U
vama je nagomilana sva pokva-
renost ovog svijeta, a vi radite
toliko savršeno da... — glas
mu je zastao. — Imate sasvim
druge sposobnosti, Shannone.
Zašto niste...?

— Dosta o tome, Sinclair! —
Shannonovo lice se razvuče. —
Dosta sam vas se naslušao. Že-
ljeli biste me obratiti, da, da,
ali pristojan život nije ništa
drugo do običnog životarenja.

— To ovisi o čovjeku samom.

— On ima pravo — tiho reče
Luke i nastavi mrzovoljno žva-
kati komad kruha.

— Naravno — reče Buck
glasno mljackajući.

— On ima pravo, prokleta
pravo!

— No dobro. Zaveži sad i pu-
sti da me u miru pojedem.

— Zaveži! Zaveži! — Luke
Shannon je bijesno buljio u
svog polubrata. — Zar mi ne
možeš ništa drugo reći osim
»zaveži« ili »ti to ne razumiješ«,
»ja naredujem, učinit ćeš to što
ti kažem«!? On ima pravo i ti
to znaš, ali jednostavno ne že-
liš vjerovati u to jer bi tada
morao priznati da nemaš
pravo.

— Do vraga, želim jesti!

Buck Shannon nervozno
ugura kruh u usta.

— A ja želim govoriti!

Luke je osjećao nepoznati
nemir u sebi. Skočio je i ne-
mirno koračao po sobi. Znao je
da je rješenje bilizu, ali mu se
ono činilo nevjerojatnim. Potre-
sao je glavom. Šerif mi zacijelo

nije vjerovao sad sa je u kočiji novac. Sve će se nastaviti kao i dosad. Sve to nema smisla.

— Postaje nervozan — progunda Lanse Gordon. — Svaki siguran pothvat može pokvariti neki žutokljunac svojim ponašanjem.

— Ostavi me na miru! — odvratila mu Luke i spusti se umorno na stolac. Lice je zario u ruke i ukočeno gledao u pod. Lanse Gordon ustane i otprati Slima Grovera do Jacksona. Šutke je stajao uz krevet dok je Grover hranio ranjenika, izmučenog i slabog Jacksona. Ruka ga je sve manje boljela i činilo se da opet dobiva snagu. Napad groznice se također stišao.

— Tko.. tko ga je izvadio? — prošapće Jackson.

— Joss!

Slim Grover pokupi komadom kruha posljednje ostatke hrane s tanjura i gurne ga Jacksonu u usta.

— Ja sam mu zahvalan za to. Neću to nikad zaboraviti! — Iznemoglo spusti glavu na ja-stuk.

— Sigurno šefe! — promrmlja Grover i ustane.

— Smiješno je ovdje ležati, a još jučer se računalo s činjenicom da će danas novac pripadati nama.

Jackson umorno pogleda Gordona.

— To je pravo jačega, a jači ste vi.

— Dobro je kad se to spozna. Podimo.

Goron izgura Grovera iz sobe i pošto je ovaj zatvorio vrata za sobom otrese se na njega:

— Reci, što biste učinili da ste nas nadvladali?

Grover je šutio i trzao ramenima. Nesiguran osmijeh mu je zatitrao na licu.

— Vjerojatno bismo vas pretukli i svezali za stolce.

— Tada budite sretni što mi ne mislimo tako.

— Moram izvesti konje iz staje. Bit će čudno ako nijedan konj ne bude pred kućom. — mrmljao je Sinclair.

— Ah... želite nam pomoći? — Shannonov pogled je zračio očekivanjem.

— Želim samo mir i da ne bude više mrtvih. Ako vam sve ne pode od ruke, doći će do pucnjave.

— Moglo bi biti. Dakle, Luke, podi s njim!

— Nack-al-day mi mora pomoći. Konje je potrebno svezati jer je oluja porušila ogradu koralu.

Buck Shannon je oklijevao. Napokon reče:

— Lanse, uzmi oružje i podi s njima.

Lanse Gordon kimne i s mržnjom odmjeri Indijanca. Njegove udarce još nije zaboravio. Indijanac prođe kraj njega i oni stupe u noć. Hladan vjetar zapljusne im lica. Blijedo mjesечеvo svjetlo davalo im je neobičan izgled. Sinclairova koža je na svjetlu djelovala poput staroga, izgužvanog pergamenta.

Polagano su koraćali prema staji. Iz tame je poput nezgrapnog diva izronila zgrada. Pijesak je škripao pod potplatima njihov čizama. Samo hod Indijanca nije proizvodio nikakav šum. Nosio je mokasine visoke gotovo do koljena, što mu je omogućavalo elastičan i lagan hod kao u neke divlje životinje.

Lanse Gordon je pratio svaki Indijančev pokret. Vjetar se poigravao njegovom dugom, gustom kosom, a mjesecina sjajila u tamnim očima.

Stigli su do staje i Sinclair podigne teški zasun. Velika vrata se sa škripom otvore. Oko njih se širio miris sijena i konjske balege. Životinje su tiho udarale nogama i glasno dahtale.

Lanse Gordon se zamišljeno zagleda niz put kojim će stići poštanska kočija. Reagirao je tek kad je Indijanac bio udaljen oko deset metara. Gordonov kolt je istog trenutka zapucao. Snažan pucanj je odjeknuo kroz tišinu noći. Gotovo istog trenutka na vratima se pojavio Buck Shannon.

— Prokletstvo, što se dogodilo?

— Indijanac je pobjegao! — očajnički poviče Gordon i dugim skokovima pojuri za odbjeglih kojega metak nije ni okrenuo i koji je poput sjene nestao u tmini. Buck Shannon je želio povikati za njim, zaustaviti ga, ali Gordon je brzo trčao. Iza njega napetih lica stajali su Sinclair, Luke i Buck Shannon i čekali.

Tišina se činila dugotrajnom.

— Vрати se u kuću prije nego što i tamo bude gluposti — za-reži Buck Shannon a Luke kimne.

U prsima mu je srce snažno udaralo dok je posrćući žurio kući. Ali, Jacksonovi ljudi su mirno sjedili. Čekali su svoju priliku, bolju od ove koju su upravo imali. Njihova prilika bio je trenutak prepada na kočiju.

Očekujući su sjedili na svojim stolcima i prisluškivali što se vani događa. Samo se šum rijeke čuo u daljini.

— Prokletstvo kamo li je otišao...? — prošapće Luke Shannon i pritisne vruće čelo na prozorsko staklo.

— Nack-al-day je Indijanac, Apaš! — hladno odvрати Martha Sinclair a crte lica ostale su joj nepromijenjene. — Onaj bandit je pogriješio kad je pošao za poglavicom, ali ja ga ne žalim!

— Što to znači? Što želite time reći?

Luke Shannon pride vratima i pogleda van. Indijanac bi mogao njegov plan dovesti u opasnost. Kad bi pošao u susret kočiji, i kad bi šerif sjedio u njoj, možda bi uspjeh bio sigurniji. Sad se sve promijenilo. Sve što se činilo sigurnim, prekrila je sjena sumnje.

Duboko je uzdahnio i vratio se u sobu. Dugim pogledom zagledao se u Eve Sinclair, čije su ga velike oči gledale s dubokom tugom. Osjećao je da ga ona unatoč svemu ne mrzi, da zna da on nije poput drugih.

Minute su prolazile. Kad se izvana čuo užasan, kriještav vrisak, uz koji su se miješali prodorni, suludi glasovi, nije osjećao strah već olakšanje jer je znao da je napetost prošla.

Brzi koraci i žestoke kletve čuli su se sve jasnije. Tada se na vratima pojavi Buck Shannon gurajući pred sobom starog Sinclaira. Zamršen pramen kose visio mu je preko čela. Buck nije opazio upitno lice svog polubrata već je od-

lučno zalupivši vratima prošaptao:

— Lanse je mrtav. Prokleti crvenokožac ga je udesio!

— Da, i... gdje je on? — zaprepašteno upita Luke ne shvaćajući još što se dogodilo.

— Gdje je? Gdje je? — Buck Shannon pripali cigaretu, požudno, nervozno uvlačeći dim.

— Crvenokožac je nestao, a Lanse, vrag bi znao gdje leži!

— ljutito je gledao Lukea. — Zar misliš da sam toliko lud da ga odem tražiti tamo gdje me crveni čeka?

Buck Shannon se nasloni na stol.

— Stvar sad izgleda drugačije. Vas obojica dobivate puni dio. Sudjelujete li, dakle? Ako ne, preostaje mi samo jedna mogućnost...

Canton i Grove se pogledaju.

— Slažemo se!

— U redu, stvar...

— Prokletstvo, kako možeš tako mirno govoriti? Što je s Lanseom? Možda nije mrtav? Možda će ga opaziti iz kočije?

— Lanse! Lanse! — razdraženo je vikao Buck Shannon.

— On je mrtav, a tko je mrtav ne može mi pomoći. Jasno?

Luke ga je gledao raskolačenihi očiju.

— Ti znaš da ga nikad nisam trpio. Ali Lanse je bio kod tebe više od deset godina. Zar ćeš i sa mnom tako postupiti?

Buck se upre o stol tako da su mu kosti iskočile na rukama.

— Ti nisi mrtav, ti živiš. Ali ako baš želiš znati: da, sa svakim bih tako postupio. Zadovoljan?

Luke nije odgovorio. Nije čuo riječi koje je Buck izgovarao jer je stvarao nov plan. U tom trenutku umrla je u njemu svaka grižnja savjesti što je izdao brata i sad je znao da je njegova odluka bila potpuno ispravna.

XIX

Kočija je stala. Konji se umorno zaustave pognutih glava, Blake i plavokosi Mac skoče iz kola i spremne revolvere. Svjež zrak ulazio im je u pluća. Razgibavali su zglobove ukočene o duge vožnje.

— Vi ćete, dakle, četvrt sata čekati ovdje. Možda još koju minutu duže. Tada krećete. Ostalo ostaje kako je dogovoreno. Kad kočija stigne u dvorište, prvi potez će povući banditi. Ja ću s Macom u svakom slučaju biti tamo da vas štitim s leđa.

— Dobro! — kočijaš mahne bičem. — Shannonu već gori pod petama. Ali ipak se čuvajte!

Blake kimne i obojica se izgube u tami. Još su čuli mrmljanje i šaptanje ljudi iza sebe. Sve je bilo tiho, samo je povremeno pucketalo šibljje i suhe grančice pod njihovim čizmama. Visoke potpetice ometale su Blakea u hodu i on je sve češće posrtao glasno psujući.

— Samo četvrt sata i mi smo tamo — reče Mac. — K vragu, da se barem nisam upustio u ovaj posao. Moja žena sad sjedi kod kuće i grije noge na kaminu dok se ja šuljam ovdje i pokušavam da ona prije vremena postane udovica.

— Prestani! — iskesi se Blake dok mu je znoj tekao niz lice, iako je zapravo bilo hladno. Osjetio je težinu peacemakera na bokovima. Oružje mu je davalo sigurnost, a kad je desnom rukom obuhvatio izlizan držak, osjećao je da u njemu raste samopouzdanje.

Dok su kročili kroz tamu, mozak im je neprestano radio. Mislili su na mnoge stvari iz prošlosti, ali i na ono što će donijeti neposredna budućnost. Oštar krik u daljini prenuo ih je iz misli i oni zastaše. Opet je sve utihnulo. Neugodan osjećaj prožeo je muškarce do čijih je napetih čula dopirao i najtiši šum trave. Ipak, više nisu čuli ljudski glas u daljini.

— Što je to bilo...?

— Netko je viknuo kao da ga kolju! Prilično daleko od nas. Prokletstvo, ovo mi ne miriše na dobro! — Plavokosi se strese i podigne ovratnik košulje visoko uz vrat.

— Čovječe, što bi to moglo značiti?

— Došlo je iz stanice — prošapće Mac. — Ali nije bilo u kući, već izvan nje.

— Idemo brzo dalje! — doda Blake. — Tko zna što se tamo zbiva? Nismo smjeli reći ostalima da tako dugo čekaju! Možda ćemo se morati umiješati!

— Postalo mi je pakleno vruće kad sam čuo momka — tiho će Mac.

— Odakle znaš da je bio muškarac? — upita Blake.

Izbuljenih očiju Mac ga je gledao kroz tamu.

— Ne mislite valjda...?

— Ništa ja ne mislim? Ja samo vjerujem Shannnonu! — reče Blake dok mu je težak osjećaj pritiskao želudac.

XX

Buck Shannon zgazi cigaretu na podu gnječeći čizmom užareni pepeo. Lice mu je bilo sivo i djelovalo poput isklesanoga kamena.

— Prokletstvo, baš se to s Lanseom moralo dogoditi!

Prišao je kaminu jer je osjećao kako se ježi od zime. Nitko mu nije odgovorio.

— Stari, nikad to neću saznati, ali ti si namjerno omogućio bijeg Indijancu. Zato si želio poći konjima!

— Mislite što vas volja, Shannone!

— To i činim! — poviče bandit nemirno se vrpoljeći. Njegove oči su divlje sjale. — Zbog toga prokletog Crvenokošca izgubio sam najboljeg čovjeka. Najprije ispičuturu Woodwarda, koji mi je koristio samo pri pucanju i tučnjavi. Lanse je imao nešto vrlo važno: imao je mozak!

— To se baš nije moglo opaziti — reče Sinclair sarkastično.

Buck Shannon ga je bijesno promatrao.

— Ti si kriv, stari, ti si želio Crvenokošcu omogućiti bijeg. Ti si kriv što je sad Lanse mrtav! Morao bih te ubiti. Jednostavno ispaliti metak u tvoju glavu.

— Učinite to, ako smatrate da sam zaslužio, Shannone. Ja sam svoj život proživio. Ako že-

lite, samo pucajte. Ako vam to čini veselje.

Star, istrošen čovjek stajao je pognuto, umorno obješenih ramena. Duboke bore urezale su mu se u lice i izgledao je stariji nego što je bio.

Buck Shannon mu nije odgovorio. Primaknuo se prozoru i pogledao van.

— Zašto ne odlaze? Vrag ih odnio, zašto ne dolaze? Ako ih je crveni upozorio, sve ću vas pobiti! — pomahnitao od bijesa vikao je Buck Shannon. Lice mu se nemirno trzalo, a zakrvavljene oči zurile u Sinclairove. — Sve ću vas ubiti! — vikao je. — Ako upropastite moj najbolji pothvat, pokajat ćete se svi, pa i žene!

Eve Sinclair je zadrhtala. Poželjela je da kočija već jedanput stigne i da prepad uspije, jer je znala da je Buck Shannon ozbiljno mislio kad im je maločas zaprijetio. On će hladnokrvno ubiti sve koji mu stanu na put, bilo žene, bilo muškarce... — Shannone, molim vas... ne dirajte nas. Mi nemamo ništa s tim! — podrhtavao je Sinclairov glas.

Buck Shannon potegne kolt iz korica i vikne:

— Pogledaj ga dobro, stari! Dobro ga pogledaj! Ako išta pode naopako, ovim ću svakom prorešetati glavu!

— Shannone, ako vam je toliko do toga stalo, ubijte mene, ali molim vas, poštedite moju ženu i kćer!

— Nitko se neće izvući!

Buck Shannon vrškom jezika navlaži usnice.

— Vi također! — prosikće iznenada i pogleda Grovera i

Cantona. — Ni vi se nećete izvući, a ni Jackson!

— Zašto ne pribroji i mene? Tada bi se riješio svih! — Lukeovo lice je bilo ozbiljno, a oči bez sjaja.

— Tebe...

Buck Shannon je iznenada zašutio i grubo se okrenuo. Oružje je gurnuo u korice i prišao prozoru.

XXI

Mjesec se sakrio iza tamnih oblaka, a nekoliko zvijezda davalo je toliko svjetla da se vidjelo na udaljenosti od najviše pet metara. Asa Blake je po tko zna koji put obrisao znoj s čela i pogledao na sat.

— Još pet minuta, tada naši kreću.

— Moramo požuriti! — Macovo lice se razvuče u grimasu.

— Nikad više neću ponoviti ovo, to vam dajem napismeno!

— Tako skoro se neće ponoviti ni Shannonova banda — reče Blake.

— Ako on uopće ne bude tamo i sve vam padne u vodu, liječniku će biti potrebno najmanje dva mjeseca da vaš opet zakrpa, šerife! — brbljao je Mac kroz beskrvne usne.

Šutjeli su i žurili dalje. U tišini noći glasno se čulo njihovo disanje dok su čizmama šušteći gazili visoku travu.

— Tu ispred, pazi, sjena! — frkne Mac istovremeno vadeći revolver. Obojica su već ležala u travi, stisnuvši se uz hladno tlo i nervozno naprežući oči u tami.

Kao iskrsla iz zemlje neka tamna pojava izronila je pred njih. Blake tiho krikne i uperi revolver.

— Ne pucajte! — javi se nepoznati, a kad je Blake ustao pred očima mu je titrala cijev revolvera.

Kad je slabo svjetlo palo na značku na njegovim prsima, revolver neznanca je nestao. Na tamnom Indijančevu licu zatitrao je osmijeh olakšanja.

— Ja sam Nack-al-day, poglavica Apaša Lipan!

Dok im je Indijanac pričao sve što se na stanici događa Blake ga je slušao ukočena lica.

— To nisam očekivao! — reče on i baci pogled na sat. — Prokletstvo, kočija je krenula prije jedne minute.

Indijanac ga povuče za ruku.

— Dodite brzo, vodit ću vas!

U troje su hitali kroz noć, zaustavivši se kratko kad su pred sobom na zemlji prepoznali ispruženu priliku nekog muškarca.

— Bio je previše uzbuđen, pa me nije opazio iako sam ležao točno ispred njega. — Indijanac se smiješio. — Derao se kao stara baba kad sam mu očitao lekciju.

Blake se stresao od užasa kad je pomislio kako je Indijanac usred tamne noći hladnokrvno čekao progonitelja iako je bio nenaoružan i iako je za dlaku izbjegao smrti.

Žurili su dalje da bi nakon nekoliko minuta tame pred njih izronila crna i glomazna postaja poštanske kočije. Kroz pukotine kapaka prodiralo je slabo svjetlo. Samo prozor kraj vrata bio je otvoren.

— Još nisu stigli!

Blake odahne. Stigli su do staje. Unutra su tiho dahtali konji. Stisnuli su se uz hrapav drveni zid i čekali da im se disanje umiri.

— Za pet minuta bit će ovdje — šapne Mac. — Moramo dalje. Blake kimne i namjesti opasač pokušavajući zaboraviti da ga noge užasno bole.

Bešumno su šmugnuli preko mračnog dvorišta da bi nekoliko sekundi poslije stajali uz glavnu zgradu.

Blake je osjetio da se u njemu raspalila divlja vatra. Prožimala ga je snažna napetost, pa je pomislio da će poludjeti. U glavi mu je grmjelo i šumilo da nije razumio kad mu je Nack-al-day rekao da moraju dalje. Tek kad ga je Mac gurnuo, lagano je kimnuo.

Oprezno su opipavali zid dok nisu stigli do nekoga neosvijetljenog prozora.

— To je velika soba s mnogo kreveta — reče Indijanac. — Iza ugla je Johnnyjeva soba.

Blake kimne i zamišljeno se ugrize za donju usnicu.

— Mac, ti ćeš se popeti u mladićevu sobu. Nas dvojica ćemo ovdje ući unutra!

Indijanac pristane. Mac stisne Blakeovu ruku i pojuri dalje. U Indijančevoj ruci bljesne nož. Apaš stavi oštricu u pukotinu između prozorskih krila i laganim pokretom oslobodi zasun. Jednim skokom bio je u sobi. Nevjerojatno spretno i sigurno kretao se prema postelji ranjenika. Kad se Blake bešumno uspeo preko prozora u sobu, na noćnom ormariću je zasjala petrolejska

svjetiljka. Maynhard Jackson se probudio. Raskolačenih očiju i otvorenih usta zurio je u došljake. Brzo poput munje Indijanac mu rukom pokrije usta.

— Ni riječi!

Jackson kimne, a Indijanac povuče ruku.

— Shannonu ćemo postaviti zamku!

Jackson je buljio u šerifa.

— Do vraga! — šaptao je. — Do vraga!

— Kako se zoveš — upita Blake.

— Maynhard Jackson.

— Veličanstveno. Čini se da je danas na redu velika čistka!

Blakeova je nervoza prošla. Činjenica da će odjednom uhvatiti dvije bande dala mu je energiju i samopouzdanje. Prišuljao se vratima i prislonio uho uz hrapavo drvo. Čuo je šumove u pokrajnoj sobi i jecanje nekoga zvonkog glasa. Indijanac je stajao pokraj njega i mrmljao:

— Gospodica Eve!

Čvrsto je stegnuo ruke i stisnuo usne, ali nije mogao učiniti baš ništa. Nadam se da je Mac u pokrajnoj sobi — misio je u sebi kad je pošao k Jacksonu i sjeo na njegov ležaj.

— Reci, što si sa svojim ljudima namjeravao ovdje učiniti?

— Ha, isto što je želio i Shannon! — prostenje tiho Jackson.

— Ali draže mi je dvije ili tri godine odležati iza rešetaka nego da me Shannon ubije!

— Da, ubojstvo ti se ne može dokazati, ali pljačka banke u Tulsi — to ti je pet godina najmanje!

Bandit rezignirano odmahne glavom.

— Sad mi reci — odakle ste saznali za transport?

Jackson se nasmiješi samilosno.

— To može svatko saznati. Ispred svakoga poštanskog ureda visi red vožnje, a osim toga, kočije koje se privatno iznajmljuju na posebnom su spisku. A u njima se najčešće prevozi novac. Jednog svog čovjeka poslao sam u Austin, odakle transport kreće. Ostatak je bio sitnica. On se tamo uokolo vrzmao i prisluškivao, pa smo saznali da se prevozi trideset tisuća dolara. To se svakako isplati. Da, Shannon je to također saznao i bio je brži. Prokletstvo, baš smo obojica morali zapeti za tih trideset tisuća dolara. I skovati još k tome isti plan! Kakva smola! To se događa jednom u stotinu godina, sigurno, u stotinu godina samo jednom!

— Sigurno, Jacksone! — Blake ustane i pođe prema prozoru. Osluhnuo je zvuk koji je dopirao iz noći i tada reče:

— Kočija stiže. Točno prema planu...

* * *

Buck Shannon se trgne kad je drndanje kotača, kaskanje konja i udarac biča doprlo do njegovog uha. Hrapav kočijašev glas orio se kroz noć dok je teško vozilo štopotom jurilo kroz izgažen put.

Buck Shannon poleti prema vratima pogledom opominjući Grovera i Cantona. Širom ih otvori i poviče Cantonu:

— Kreni!

Bandit skoči i uhvati revolver koji mu je Shannon dobio. Žurno je izišao iz kuće i smjestio se iza napajališta za stoku. Shannon ga je pogledom pratio.

— Ovdje je tvoj kolt. Pazi što ćeš s njim uraditi — obrati se Shannon Groveru.

Teško uzdahnuvši, Grover kimne i stavi oružje u korice.

— Bit će u redu!

Sinclairovi su napeto pratili svaku kretnju vođe bandita.

— Shannone! — pokušao je Owen Sinclair posljednji put.

— Zaveži, inače... — ušutkao ga je Shannon.

Štropot kočije bio je sve glasniji. Shannon pogleda kroz prozor. U tom trenutku iz tame iza rone kola i pojure u dvorište. Kočijaš zategne uzde i kočija se sa škripom zaustavi. Kočijaš skoči sa svog sjedala.

Buck Shannon je pričekao da se kočijaš nađe na tlu, potom otvori vrata i Slim Grover izide. Dršćući od uzbuđenja, Luke Shannon je pogledao široka leđa svog brata baš u trenutku kad je ovaj jednim skokom izišao iz kuće.

U sobi je postalo tako tiho da se disanje ljudi preglasno čulo.

— Nitko da se nije pomaknuo! Kočija je opkoljena!

Oštro i hladno odzvanjao je Shannonov glas u noći. Nikakav znak nervoze, koju je još malo prije osjećao, sad se nije mogao opaziti. Kočijaš polagano podigne ruke.

— Neka izađu svi koji sjede u kočiji!

Sakrivena u sjeni kuće Shannona se jedva moglo opaziti. U

šaci mu je slabo svjetlucao dugački kolt.

Luke je čuo glas svog brata i osjetio da je sad došlo vrijeme za akciju. Svejedno sjedi li šerif iz Wardvillea u kočiji ili ne. Plamen u kaminu osvijetlio je dugačku cijev njegova revolvera.

Eve Sinclair širom otvori oči, a Owen Sinclair sjedio je kao oduzet. Oči troje ljudi bile su uperene u vitku pojavu mladog odmetnika koji je žurio prema vratima kratko se zaustavivši na pragu i teško dišući. Cijev njegova revolvera bila je sad uperena u leđa Bucka Shannona.

— Buck...

Glas mu je lagano podrhtavao, ali kad ga je vidio izbezumljenog, postao je sigurniji.

— Buck, baci oružje, ja... ja pucam!

Jasan glas Lukea Shannona čuo se i u kočiji, gdje su zaprepašteni muškarci čvrsto stezali svoje oružje. Napeto su osluškivali što se vani događa. I Blake i plavokosi Mac znali su za obrat situacije. Neodlučno su stajali na vratima soba ne znajući da li da se umiješaju ili ne. Mac je čekao šerifa, a Blake nije znao što bi sad bilo ispravno.

Činilo se da Buck Shannon jednostavno ne vjeruje u ono što vidi svojim očima.

— Zar si poludio, čovječe! Smjesta nestani i okani se gluposti!

— Nije riječ o tome, Buck! Želim da baciš oružje. Rekao sam šerifu iz Wardvillea da ćemo danas biti ovdje!

— Što..? Ti, odurna svinjo, ti!

Divlja srdžba izobličila lice Bucka Shannona. Brzo poput munje on se baci u stranu. Prije nego što je Luke Shannon napeo kokot svoga kolta, odjekne pucanj. Jak plamen iz revolverске cijevi zaslijepi ga, on zažmiri i prestrašeno i užasnuto krikne. Udar ispaljenog metka baci ga na tlo. Čuo je kako je u istom trenutku iz kočije kiša metaka zasula dvorište, kako je Slim Grover zaur-lao i kako se iza njega u unutrašnjosti kuće komešaju uzbuđeni ljudski glasovi. Čuo je Evin glas, udaranje čizama po drvenom podu. Potom su se sve slike izgubile, a glasovi utihnuli. Pao je u nesvijest.

XXII

Kad je odjeknuo pucanj, vrata spavaćih soba se istovremeno otvore i na njima se pojave Blake i plavokosi Mac. Sinclairovi prestrašeno kriknu ustavši sa svojih stolaca. Tada pogledaju zvijezdu prikopčanu na košulji muškarca.

Vidjeli su kako se Luke Shannon ruši na kućnom pragu i kako je Buck Shannon nahrupio unutra, izobličena lica, s revolverom iz kojeg se pušio dim. Muškarci su se gledali u oči...a tada su odjeknuli pucnjevi. Dim baruta je lebdio zrakom.

Vani su konji počeli preplašeno rzati. Kad je pucnjava prestala i opet sve utihnulo, muškarci su se šutke gledali. Tada Eve Sinclair zajeca, podigne se i požuri do kućnog praga gdje se sklupčao Luke Shannon. Kle-

kne kraj njega i plaćući dotakne mu bljedo, upalo, barutom uprljano lice, na koje su sad kapale njene suze.

Blake lupne Indijanca po ramenu i pride Bucku Shannonu koji je poražen i razočaran čučao na podu. Iz njegove desne nadlaktice tekla je krv.

— Krvnik te čeka, Buck Shannon! — hladno će Blake i prstom upre u Lukea Shannona.

— Ne računajući njega, čini mi se da su sad svi banditi na broju.

Joss Canton se predao bez otpora, a Slimu Groveru je metak prošao kroz natkoljenicu. Prije nego što je kočija, krcata uhvaćenim banditima, opet krenula na put, šerif Blake pruži ruku Owenu Sinclairu i čvrsto je stisne.

— Momak nije loš, gospodine Sinclair... — Blake je tražio riječi.

— Da, znam! — Sinclair se slabo nasmiješi. — Znao sam to od početka. Ali mislio sam da je preslab da bi ih se oslobodio. Znate, šerife, mnogi momci nisu loši već jednostavno nemaju snage da započnu bolji život. Ali on ju je imao, a osim toga, nije se izdao, iako smo ga nekoliko puta ponizili. Šutio je i sve strpljivo podnosio. Možda momak vrijedi više nego svi mi zajedno, šerife. Mi ne znamo što to znači izdati vlastitog brata, pa makar on bio bandit.

Blake kimne zamišljeno.

— Sigurno, Buck Shannon će posjetiti, a Luke je to znao. Pomozite mu zato, gospodine Sinclair. Možda će mu biti teško.

Sinclair kimne i mahne šerifu, koji je uzjahao jednog od konja koje im je on dao. Bič fukne i kočija se pokrene. Daleko iza nje ostala je postaja obavijena tamom noći.

* * *

Jednoga dana Luke Shannon je opet uzjahao svoga konja. Istina, bio je slab, ali je uspio. Zaboravio je sve boli i patnje koje je prošao. Zaboravio ih je

jer je kraj njega bila djevojka, ona lijepa djevojka velikih smeđih očiju i kestenjaste kose. Zaboravio je sve zato što su i Sinclairovi zaboravili tko je on bio jednom i jer je Owen Sinclair ponekad, dok su zajedno jahali poljem, smatrao da pored sebe ima vlastitog sina. Stoga Luke Shannon nije više mislio na to da je nekad živio u bezakonju.

J. Mark

ŽIVOT TEČE DALJE

Nakon doručka rekao sam Jane da ću otići uloviti nešto za jelo. Dodijalo mi je dimljeno meso koje smo neprekidno jeli i zaželio sam se malo promjene u jelovniku. Nadao sam se da će mi se posrećiti i da će mi poći za rukom da uhvatim jelena ili možda antilopu. No čak i da ne bude tako, zadovoljit ću se i zecom. Jane je znala pripremiti tako dobar zečji paprikaš, da mi je pri samoj pomisli potekla slina.

— Idem i ja s tobom — povikao je Jaimie i oči su mu zaiskrile od uzbuđenja.

— Ne, ti ćeš ostati s majkom — odlučno sam rekao.

— Ali obećao si da ćeš me povesti sa sobom — povrijeđeno je rekao.

Glas mu je podrhtavao tako da sam shvatio da se nalazi na rubu plača.

No unatoč tome nimalo se nisam pokolebao u svojoj odluci. Lako se moglo dogoditi da naletimo na sivog medvjeda, i ni po koju cijenu nisam želio da se u takvoj situaciji Jaime nalazi pored mene. Zbog toga sam ga pogladio po gustoj i razbarušenoj kosi i rekao:

— Rekao sam ti da ću te povesti kad malo ponarasteš — nastojao sam ga utješiti.

— Pa zar još nisam dovoljno ponarastao? Dobro znaš da ću uskoro navršiti sedam godina.

Jane i ja smo se nasmijali, a Jaimie se narogušio kao pjetic.

— Povest ću te u lov sljedeće godine, kad navršiš osam godina, Jaime. Onda ćeš već biti pravi muškarac.

Na njegovom licu sam vidio da ga moj odgovor nije nimalo utješio, no zašutio je jer je shvatio da je moja odluka konačna.

Osedlao sam konja i u navlaku pored sedla gurnuo svoju pušku marke sharp. Zatim sam uzeo vinčesterku i prebacio sam je preko ramena.

Jane je naslutila zbog čega sam to učinio.

— Čuvaj se, Joshua — rekla je zabrinutim glasom.

— Ne moraš brinuti, draga. Vratit ću se najvjerojatnije prije sumraka — ležerno sam rekao, nastojeći je umiriti.

— Zašto si onda ponio vinčesterku?

— U slučaju ako ne nađem na neku krupniju divljač, mo-

rat ću se zadovoljiti i s običnim zečevima. Za njih je dovoljna i vinčesterka.

Više ništa nije rekla, iako je znala da to nije istina. Karabin sam ponio zbog mogućeg susreta s Indijancima. Iako su se Siouxi već nekoliko godina nalazili u rezervatu koji im je vlada namijenila, ponekad se, znalo dogoditi da bi neka veća ili manja družina mladih ratnika željnih slave počela stvarati neprilike. Napadali su osamljene farme ili čak i manja naselja, no ubrzo nakon što bi stigla konjica, naglo bi se smirili.

Sa Siouxima sam se dobro slagao, čak sam se pobratimio s njihovim poglavicom, no to mi je bila slaba garancija u slučaju da naletim na skupinu takvih ratnika. Oni bi najvjerojatnije najprije pucali, a tek potom ustanovili da su pogriješili. Zbog toga sam sa sobom ponio brzometku, i Jane je to vrlo dobro znala. Shvatio sam da mi više ne želi kvocati o opasnosti, jer je vrlo dobro znala da sam i sam toga svjestan.

Nježno sam je poljubio i još jednom promrsio Jaimijevu kosu, a zatim sam pojahao kobilu i uputio se prema istočnoj padini koja je sa zaravni na kojoj se nalazila naša koliba vodila prema dolinici kroz koju je protjecao potočić. Znao sam da tamo divlje životinje koje su nastanjavale planinu dolaze na pojilište, te sam se nadao da ću se vratiti s bogatim plijenom. Očekivao me naporan put, jer staza gotovo da i nije postojala. Većinom

sam se morao kretati po neravnom i stjenovitom području. U nekoliko navrata čak sam morao i sjahati i povesti konja za sobom, jer se stazica toliko sužavala da sam se pobojavao da će se životinja preplašiti i poskliznuti, a tada bi naše sudbine bile zapečaćene. Ispod nas se nalazila provalija od nekoliko stotina metara.

U daljini sam vidio kako dolinom poput neke velike zmije vijuga željeznička pruga. Ponekad bi se sunčeve zrake odrazile od metala i zabljesnule me. Sjetio sam se da je utorak, tako da je negdje u rano popodne tuda morao proći vlak za Sheridan.

Nimalo se nisam veselio što je civilizacija polako ali sigurno krčila put i u prostanstva Južne Dakote. Prije bi se moglo reći da sam osjećao samo ogorčenje prisjećajući se da je taj napredak unio samo nesreću u moju obitelj. Imali smo prilično veliki ranč, no ništa u životu nije vječno, pa tako nije vječno ni trajala naša sreća.

Jednog dana na ranču su se pojavili neki ljudi s istoka. Iako su bili odjeveni u sličnu odjeću kakvu smo i mi nosili, srca im nisu bila otvorena kao naša. Govorili su biranim riječima, no osjećao sam da one ispod površine skrivaju opasnost, ubitačniji od zvečarkinog otrova. To se uskoro i dokazalo. Budući da im otac nije želio prodati zemlju, oni su na nas nahuckali grupu Indijanaca koje su njihovi suplemnici odbacili.

Za nekoliko bačvica lošeg viskija oni su nas jednog dana napali u samo svitanje, dok smo svi još čvrsto spavali. Kad je čuo bijesne povike, otac se trznuo i pograbio pušku, no oni su već nahrupili u našu kuću kao podivljali vragovi.

Ubrzo je sve završilo. Majka je odmah poginula, a nedugo zatim i otac je podlegao ranama. Indijanci su ubili moje dvoje mlade braće i petoricu kauboja koji su za nas radili. Ja sam se slučajno izvukao. Iako sam zaradio gadnu ranu na glavi kad me je neki pomahnitali ratnik raspalio tomahavkom, preživio sam napad zahvaljujući slučaju.

Prije nego što su nas stigli skalpirati naišao je odred konjice i napadači su na vrat na nos pobjegli. Vojnici su me pozvali sa sobom u Fort Randall, gdje su se za mene brinuli kovač i njegova žena. Dobri ljudi nisu imali djece i prigrlili su me kao vlastitog sina. Iako sam im bio zahvalan za sve što su mi pružili, nisam se mogao navikći na jednoličan i dosadan život u utvrđenju. Zbog toga sam se kad sam stasao, pridružio traperima i s njima lutao prostranstvima Južne Dakote. Smirio sam se tek kad sam upoznao Jane. Nakon što smo se vjenčali, otišli smo u planinu gdje sam sagradi malu ali udobnu kolibicu. Jane je ubrzo nakon toga rodila sina, a ja sam ispirao zlato i tako prehranjivao obitelj.

Skinuo sam svoj svijetlosmeđi šešir i maramom obrisao znoj s lica. Mrzovoljno sam uzdahnuo, nastojeći odagnati neugodne uspomene.

Na kraju život teče dalje, baš kao što je otac često znao govoriti, pomislio sam. Čovjek mora biti okrenut budućnosti, a ne prolijevati suze nad nesretnom prošlošću.

Do doline s pojilištem još mi je predstojao put od najmanje deset kilometara. Znao sam da tamo neću moći stići prije podneva. Sunce je sve jače pržilo i s mene se znoj doslovce slijevao u potocima.

A onda kad sam se već spustio u podnožje planine, začuo sam neku čudnu tutnjavu. U blizini nije bilo naseljenog mjesta, čak niti neke kolibe kojom bi se služili traperi za privremeni smještaj. U čudu sam se upitao od kuda bi mogao dolaziti taj zvuk.

Neko vrijeme se ništa nije događalo, a onda sam ponovo začuo potmulu tutnjavu. Dolazila je s moje lijeve strane. Budući da se ispred mene ispriječio omanji brežuljak, nisam mogao vidjeti o čemu se radi. Potjerao sam kobilu uzbrdo. Životinja je teško soptala, ali se postojano uspinjala.

Kad sam stigao na vrh proplanka prenaraženo sam se zagledao u ono što se pedesetak metara ispod mene događalo. Nalazio sam se na vrhu strme litice, u čijem podnožju se nalazila kotlina kroz koju je vijugala željeznička pruga. Gomila od pedesetak ratnika obrušavala je na prugu veliko kamenje. Pritom su se služili svojim drvenim kopljima kao polugama. Upravo u tom trenutku koplje se slomilo u rukama jednog ratnika. On je nešto ljutito povikao. Ostali rat-

nici su zastali i pogledali ga. Tada mu je prišao ratnik koji je na glavi imao nekoliko pera i koji je po svemu sudeći bio vođa družine. Udaljenost je bila prevelika, tako da nisam mogao čuti što mu je rekao, ali ratnik sa slomljenim kopljem mahnulo je rukom i golim rukama pokušao je pomaknuti stijenu. To mu nije polazilo za rukom, a onda mu je u pomoć priskočilo nekoliko Indijanaca. Zajedničkim snagama uspjeli su pokrenuti stijenu. Ona se uz glasan štopot otkotrljala, povlačeći za sobom pravu lavinu manjeg kamenja.

Odmah mi je postalo jasno što namjeravaju. Ratne boje kojima su bila premazana njihova tijela samo je tome govorilo u prilog.

Prvo što mi je palo na pamet bila je pomisao da bih se morao čim prije izgubiti s tog opasnog mjesta. Na svu sreću Indijanci me nisu vidjeli, jer su previše bili zauzeti poslom. Vjerojatno im nije ni padalo na pamet da bi ih netko nepozvan mogao promatrati.

Preplavio me zburadi osjećaj da će uskoro tipovi iz meni mrske željezničke kompanije i na svojoj koži osjetiti bijes Indijanaca. Možda je neki od tih ratnika sudjelovao u napadu na naš ranč.

— Prokleti kojoti, nisu ni zaslužili ništa bolje — pakosno sam se nacerio.

Kad sam već htio okrenuti konja i vratiti se odakle sam i došao, na pamet mi je palo da se u putničkom vlaku koji je uskoro morao naići nalaze nedužni ljudi. Među njima si-

gurno ima žena i djece, koji će stradati ni krivi ni dužni, a ja ću na neki način biti također odgovoran za njihovu smrt.

Osjetio sam grižnju savjesti i posramio se zbog svojih niskih misli. Znao sam da mi je dužnost pomoći tim nesretnicima koji nisu ni slutili što ih uskoro očekuje.

Ratnici su lukavo smislili plan. Postavili su zasjedu na mjestu na kojem strojovođa neće vidjeti prepreku na pruzi, a kad ju konačno spazi, bit će prekasno da bilo što poduzme. Tračnice su u velikom luku ulazile u kotlinu, a nakon toga su se spuštale i silazile u beskrajno prostranstvo prerije.

Znao sam da više ne smijem gubiti ni trenutka. Već je bilo prošlo podne, i vlak je uskoro trebao naići. Odlučio sam zaobići kotlinu i s druge strane spustiti se u podnožje planine. Namjeravao sam odjahati uz prugu da obavijestim ljude kakvo ih neugodno iznenađenje očekuje.

Okrenuo sam konja u namjeri da se spustim niz proplanak, no u tom trenutku kobila se poskliznula. Ispod kopita joj je odletjelo nekoliko kamenčića. Već kad sam se ponadao da Indijanci neće čuti buku koju smo prouzročili, jedan ratnik se okrenuo i ugledao me. Nešto je glasno povikao na svom grlenom jeziku, tako da su njegove riječi doprle čak do mene. Njegovi suplemenici su odmah pogledali prema meni.

— Prokletstvo! Ovo mi baš nije trebalo — promrmljao sam, a zatim sam oštro potjerao konja niz brežuljak.

Sve svoje nade polagao sam u vremensku prednost koju sam imao pred Indijancima. Iako su se nalazili tek nekoliko stotina metara od mene, najprije su se morali popeti uz strmu kosinu. Pretpostavljao sam da će kratko vrijeme morati potrošiti dok stignu do svojih konja. Na kraju, nisu mogli znati u kojem smjeru ću krenuti. Sve je dakle govorilo u moj prilog, tako da nisam bio previše zabrinut. No isto tako bilo mi je jasno da više nemam vremena za gubljenje.

Zbog toga sam potjerao kobilu u galop, riskirajući da na neravnom putu životinja ugane nogu. No ništa takvo se nije dogodilo, i ja sam nakon nešto više od pola sata stigao u podnožje planine. Preda mnom se prostirala nepregledna prerija kao neko travnato more. Puhao je lagan vjetrović i trava je lelujala, tako da mi se stvarno pričinilo kao da se valovi poigravaju, iako nikad nisam vidio nijedno more. No dok sam živio u Fort Randallu imao sam prilike o tome se naslušati od nekog bivšeg mornara kojemu se zamjerilo more i koji je odlučio sreću potražiti na čvrstom tlu. Često je ponavljao »Hvali more, drž' se kraja«, iako mi nije baš bilo jasno što je time htio reći. Smatrao sam da na svijetu vjerojatno nema ljepšeg osjećaja nego kad ploviš na nekom vitkom jedrenjaku i promatraš kako ti vjetar napinje jedra.

Sad ne bi bilo loše za promjenu da se nalazim na jednom jedrenjaku. Barem mi Siouxi ne bi bili za petama, pomislio sam.

Konačno su se preda mnom ukazale tračnice. Kroz preriju su se protezale u savršeno pravilnoj crti, u stvari dvije crte koje su se na horizontu spajale.

Okrenuo sam se, ali nigdje iza mene nisam vidio moje progonitelje. Upravo kad sam se ponadao da sam ih nadmudrio, u daljini sam začuo neke povike, ili bolje rečeno urlikanje. Kad sam se ponovno okrenuo, s moje lijeve strane spazio sam Indijance. Brzo su mi se približavali. Jahali su u gomili, a nekoliko metara ispred njih nalazio se jedan jahač. Pretpostavio sam da je to njihov vođa.

— Lukav je kao lisica! Odmah je pročitao moje namjere — ljutito sam promrmljao.

Koljenima sam stiskao slabine kobile nastojeći da je ubrzam, no ona je već očito bila umorna tako da je čak malo usporila.

Kad sam se ponovno okrenuo, Indijanci su još više smanjili razmak. Njihovi konji bili su odmorni, a ja sam jahao od jutra, pa nije ni bilo čudo da se kobilu umorila.

Shvatio sam da ću ih morati zadržati na svaki mogući način. Iz korica sam izvukao tešku pušku za lov na bizone. Bilo mi je jasno da u punom trku ne mogu točno gađati, no nadao sam se da ću ih barem na kratko zaustaviti. Pomoglo mi je to što su jahali u gomili, tako da nisam morao birati pojedinačne ciljeve. Naciljao sam povukao okidač. Trzaj je bio tako snažan da me je gotovo izbacio iz sedla. Primijetio

sam da je metak kalibra .50 iz-
bacio jednog ratnika iz sedla.
Vjerojatno mu je raznio pola
tijela, no udaljenost je još bila
prevelika tako da to nisam
mogao vidjeti.

Konjanici su nastavili juriti,
kao da ih se nimalo nije doj-
mila pogibija njihovog su-
borca. U trku sam otvorio cijev
i u nju ubacio metak koji sam
izvadio iz džepa. Za to mi je tre-
balo oko pola minute. Ponovno
sam opalio. Tog puta učinilo
mi se da sam pogodio konja.
Životinja se zaniжела, a zatim
stropoštala na zemlju, poklo-
pivši svog jahača.

Još sam dva puta opalio i još
je jedan ratnik završio u pra-
šini. Tada sam shvatio da su
mi se Indijanci približili na
udaljenost od otprilike stotinu
pedeset metara i da je vrijeme
da upotrijebim svoju vinče-
sterku. Bacio sam pušku sharp
a zatim sam s leđa skinuo brzo-
metku. Otpustio sam uzde i ob-
jema rukama obuhvatio pušku.
Ratnici su se u međuvremenu
razmaknuli, tako da su mi ote-
žali gađanje. Sad sam morao
birati pojedinačne ciljeve. Na-
sumce sam gađao i brzo ubaci-
vao metke u cijev, nadajući se
da će ih paljba iz vinčesterke
zadržati. No prevario sam se u
proračunu, jer su oni nastavili
juriti dalje, bez obzira što je još
nekoliko njihovih boraca pogi-
nulo. Uostalom još ih je najma-
nje preostalo četrdesetak, tako
da su vjerovali da će lako obra-
čunati sa mnom.

I doista, udaljenost između
nas neprekidno se smanjivala.
Već su mi prišli na šezdesetak
metara. Jedino što me je malo

tješilo bilo je to da je većina
ratnika bila naoružana luko-
vima i strijelama, tako da sam
se nalazio van domašaja njihovog
primitivnog oružja. Samo
ih je nekolicina u rukama
držala stare kremenjače, no ni
to me nije previše zabrinja-
valo. Znao sam da su nepre-
cizne i da me njima mogu po-
goditi jedino uz veliku sreću. I
odista iza sebe začuo sam puc-
njeve, ali njihovi meci su proz-
viždali daleko od mene.

Igla na mojoj vinčesterki je
udarila u prazno i ja sam je
počeo užurbano puniti. Naj-
bliži ratnici već su mi se pribli-
žili na samo dvadesetak me-
tara. Pucao sam kao sumanut i
uspio oboriti još trojicu Indija-
naca. Oni su jurili dalje kao da
se nimalo ne boje smrti.

Nekoliko ratnika odapelo je
strijele i jedna od njih me za-
malo pogodila. Brzo sam naci-
ljao i povukao okidač, ali na
moje veliko razočaranje metak
nije pogodio ratnika kojemu je
bio namijenjen.

A tada sam u daljini začuo
zvižduk. Kad sam pogledao
ispred sebe opazio sam ma-
lenu crnu točku iz koje se izvi-
jao dugački dim. Pomislio sam
da još malo moram izdržati, a
onda ću biti spašen. No to
malo nije moglo biti manje od
dvadesetak minuta, a udalje-
nost između mene i mojih pro-
gonitelja sve se više smanji-
vala.

Kad sam se ponovno okre-
nuo, nalazili su se na nepunih
pedeset metara iza mene. Moja
kobila kao da je osjetila da
nam je spas blizu. Iako je ni-
sam tjerao, sama je ubrzala,

vjerojatno izvlačeći posljednje atome snage. Pucao sam kao sumanut. U tome me nije omela čak ni kiša strelica koja je poletjela prema meni. A tada je jedna od njih pronašla cilj. Na svu sreću zabila se samo u sedlo, tako da nije ranila ni mene ni konja.

Kad sam pritisnuo okidač igla je ponovno udarila o prazno. Ljutito sam nešto prokleo, a zatim sam trgnuo svoj Smith and Wesson. Tog puta sam pažljivije ciljao, jer sam želio što skuplje prodati kožu.

Kad sam prvi put opalio, zadovoljno sam opazio da je jedan Indijanac naprosto izletio iz sedla. Naciljao sam drugi put i povukao okidač, no metak je zafijukao visoko u nebo, jer sam naglo izgubio ravnotežu. Kobila je posrnula i ja sam na svoj veliki užas ustanovio da su je istovremeno pogodile dvije strelice. Jedna od njih se zabila u sapi jadne životinje, dok je druga završila duboko u njezinom trbuhu.

Kobila je bolno zarzala i napravila još nekoliko koraka, a onda se beživotno stropoštala preko tračnica. Znao sam, ako kojim slučajem neću poginuti od oružja Indijanaca, sigurno će mre pregaziti zahuktala lokomotiva. No nisam očajavao. Zaklonio sam se iza konjskog tijela koje se trzalo u samrt-nom hropcu i pažljivo naciljao. Revolver je opalio i označio kraj života još jednog od mojih napadača.

Indijanci su vjerojatno pomahnitali jer im je samo jedan bljedoliki pomrsio račune. No umjesto da me izravno na-

padnu, oni su me okružili i obasuli kišom strelica. Tek tu i tamo začuo sam prasak vatrenog oružja. Još jednom sam povukao okidač na revolveru, a onda sam osjetio strahovitu bol u desnom ramenu. Smith and Wesson mi je ispao iz ruke. Okrenuo sam se i vidio da mi iz ramena viri strijela. Njezino pero je još zlokobno podrhtavalo, kao da navješćuje moju brzu smrt. No ja se još nisam predavao. Pokušao sam lijevom rukom dohvatiti revolver, a onda sam iz neposredne blizine začuo prasak. Pred očima mi se zacrnjelo i ja sam utonuo u spasonosni mrak.

* * *

Nešto toplo mi je kapnulo na lice. Pomakao sam se i pokušao otvoriti oči, no to mi odprve nije uspjelo. U glavi sam osjećao strahovitu bol, tako da mi se činilo da će se svakog trenutka razletjeti. Bol je osobito bila jaka na lijevoj strani lica. Nakon mnogo napore konačno mi je uspjelo malo otvoriti desno oko. Začudo sam se ogledao jer sam shvatio da se nalazim u krevetu. Posteljina je bila snježno bijela, kao da je upravo oprana.

Pogledao sam naviše i zabezeknuo se. Iznad sebe sam ugledao Janeino lice. Njezine lijepe modre oči bile su zamucene suzama.

To me je dakle probudilo, pomislio sam.

Kad je shvatila da sam pri svijesti, prignula se i nježno me poljubila.

— Što se dogodilo, Jane? —
zaškripao sam teško govoreći.

Učinilo mi se da je te riječi izgovorio netko drugi, a ne ja.

Prislonila mi je prst na usta i prošaptala:

— Samo budi miran, sve će biti u redu.

— Ma što će to biti u redu? Što dovraga radim ovdje? — ljutito sam pokušao povikati, ali sve je ostalo samo na pokušaju. Riječi su se jedva odvajale s mojih usana.

Pokušao sam se pridići, ali sam odmah klonuo na jastuk. U glavi mi je vladao pravi orkan. Gdje sam to dovraga dospio, po glavi mi se povlačila samo ta misao i nije mi dala mira.

A onda sam se odjednom svega sjetio: Indijanaca, zapreke na pruzi i željeznice koja mi se približava.

— Da li sam teško ranjen? — upitao sam prisebno.

— Nije tako strašno, dragi. Liječnik je rekao da ćeš već za dva tjedna biti kao nov.

Njezin odgovor me samo djelomično zadovoljio. Brinula me strahovita bol koju sam osjećao na lijevoj strani glave, a da stvar bude još gora, činilo mi se kao da mi je netko prislonio usijanu žeravicu na leđa.

— Strijela te pogodila u leđa, ali nije povrijedila pluća, tako da nije ništa opasno — objasnila je Jane.

— A što mi je dovraga s glavom. Lijevo oko ne mogu ni otvoriti.

— Zbog toga odista ne moraš brinuti. Metak te je samo okrznuo, tako da je riječ samo o površinskoj ozljedi, iako vjerojatno prilično bolnoj.

Njezine riječi su me malo smirile. No još me mučilo jedno pitanje. Zbog toga sam je upitao:

— Nisi mi još rekla kako sam dospio ovamo?

— Strojovoda je na vrijeme vidio sve što se događalo. Zaustavio je vlak na samo nekoliko metara od tebe. Oružani pratoci u vlaku otvorili su paljbu na Indijance i oni su se povukli.

— Tako dakle — zamišljeno sam promrmlijao.

Ona se nasmiješila i kimnula, a onda je nastavila:

— Ljudi iz uprave željezničke kompanije su ti zahvalni što si spasio živote mnogim putnicima.

— Ne vjerujem da im je do toga osobito stalo. Vjerojatno su više zabrinuti za vlastitu imovinu — gorko sam rekao.

— Kako bilo da bilo, odlučili su te nagraditi, i to s tisuću dolara — dodala je Jane.

— Neka se nose oni i njihov prljav novac u... — planuo sam, ali sam se na vrijeme zaustavio.

Kad sam se malo primirio, ogorčeno sam rekao:

— To sigurno neće oživjeti moje roditelje i braću i ispraviti nepravdu koju su nam nanijeli.

— Slažem se s tobom, Joshua. Njihov novac nam nije potreban. Ponosim se s tobom zbog tvog hrabrog i nesebičnog podviga. No nemoj početi ponovno o tome.

Iako je bol još bila prisutna, misli su mi se potpuno sredile.

— Kako je Jaime? — zabrinuto sam upitao.

— Za njega stvarno ne moraš brinuti. I on je jako ponosan na tebe. Stalno se igra sukoba s Indijancima. Usto pišti i stenje kao prava lokomotiva, tako da mi je već dojadilo.

Pri pomisli na našeg sina preplavio me nježan osjećaj.

Dovraga i ti pokvarenjaci kojima je novac najvažniji u životu. Glavno je da se život nastavlja, baš kao što je to otac često govorio, pomislio sam i dlanovima ruke izbrisao suze u Janeinim očima.

U PRIPREMI:

Billy Fortune:
MEKSIČKO SEDLO

STUDIO više od TV-programa

